

Tập 1 - The Undead King

Chương 2

Độ dài 20,780 từ - Lần cập nhật cuối: 12/04/2017 16:40:07

 Overlord_01_083

(http://bbs.hako.re/wp-content/uploads/2016/02/Overlord_01_083.jpg).

 Overlord_01_084

(http://bbs.hako.re/wp-content/uploads/2016/02/Overlord_01_084.jpg).

Part 1:

"Xuất hiện đi, ác ma của Lemegeton."

Một con golem được làm từ các kim loại quý hiếm theo mệnh lệnh của Momonga, dùng những bước chân nhẹ nhàng trái ngược hẳn với thân thể công kênh của nó, đi tới trước mặt anh và bày ra tư thế cảnh giới như vừa nãy.

Momonga cuối cùng đã chấp nhận rằng thế giới ảo đã biến thành thế giới thực. Bây giờ điều quan trọng nhất đối với anh là để bảo vệ chính mình.

Mặc dù những NPC anh gặp cho tới lúc này đều tỏ vẻ cung kính, nhưng những người khác không chắc sẽ có thái độ như vậy. Thà cẩn thận một chút còn hơn là mạo hiểm để rồi sau này phải hối tiếc. Momonga kiểm tra lại các tính năng của Golem, các vật phẩm và ma thuật của mình bên trong Nazarick ..... xem chúng còn có thể sử dụng được không. Mình có thể tồn tại trong cái thế giới này hay không phụ thuộc vào những điều đó.

“Cuối cùng đã giải quyết xong vấn đề thứ nhất.”

Nhìn vào Golem, Momonga thả lỏng tâm trí của mình. Một Golem sẽ chỉ chấp hành hiệu lệnh từ chủ nhân của nó, vì vậy ngay cả trong trường hợp xấu nhất --- giả dụ như có một cuộc nổi dậy của các NPC --- anh sẽ ít nhất có một món bảo hiểm nhân thọ. Momonga nhìn những ngón tay xương xẩu của mình. Anh đeo chín chiếc nhẫn trên mười ngón tay, chỉ có ngón áp út ở bàn tay trái là không có gì.

Trong Yggdrasil, bình thường mỗi nhân vật chỉ có thể đeo mỗi bên tay một chiếc nhẫn nhưng Momonga đầu tư khá nhiều tiền vào việc trả tiền cho những vật phẩm này, do đó anh có một đặc quyền là có thể đeo hoàn toàn mười chiếc nhẫn mà vẫn phát huy được hiệu quả của những vật phẩm này. Cũng không phải chỉ có Momonga sở hữu cái đặc quyền này, bất cứ ai ném vào một đồng tiền thì đều có thể làm như vậy.

Momonga nhìn một trong chín chiếc nhẫn đang đeo trên bàn tay. Biểu tượng của chiếc nhẫn đó và huy hiệu ở tấm vải đỏ sau ngai vàng giống nhau như đúc.

Tên chiếc nhẫn là Ainz Ooal Gown. Mỗi thành viên của Ainz Ooal Gown đều phải đeo chiếc nhẫn này.

Tuy rằng có thể phát huy năng lực của mười chiếc nhẫn, thế nhưng sử dụng trả tiền cho chức năng này thì vẫn phải lựa chọn một cách cẩn thận, bởi vì khi đeo lên thì sau này không thể thay đổi được. Nhưng ngay cả như vậy, Momonga vẫn lấy chiếc nhẫn ở ngón áp út ném vào khu chứa bảo vật. Sở dĩ, Momonga sẽ dùng chiếc nhẫn có năng lực cùi mía như này là bởi vì tùy vào hoàn cảnh thì các chức năng của nó sẽ phát huy một cách hoàn hảo nhất. Cho nên mới đeo tất trên tay để có thể tùy vào thời điểm mà sử dụng

Nó cho phép anh tự do dịch chuyển giữa những căn phòng trong Nazarick, thậm chí có thể từ bên ngoài đi vào bên trong này được. Trừ bỏ vài nơi riêng biệt ra, lăng mộ này ngăn cản hiệu quả các loại ma pháp di chuyển, nên phần lớn nơi đây không thể di chuyển một cách tự do được. Cho nên chiếc nhẫn này giống như một phương tiện di chuyển vậy.

Ma thuật dịch chuyển không có tác dụng tại những địa phương đặc biệt khác như tầng 10 Throne Hall hay phòng riêng của các thành viên Guild. Hơn nữa phải có chiếc nhẫn này mới có thể tiến nhập Bảo Vật Điện, bởi vậy tuyệt đối không thể không có chiếc nhẫn này.

Momonga thở dài.

Trong hoàn cảnh này, năng lực của chiếc nhẫn còn tồn tại hay không vẫn còn là một nghi vấn. Dù sao thì cũng phải thử mới biết được.

Kích hoạt năng lực dịch chuyển——

Ngay sau khi kích hoạt nó, trước mắt anh bị bóng tối bao phủ, cảnh vật xung quanh biến đổi thành một đường hầm âm u. Vài giây sau, quá trình dịch chuyển kết thúc, Momonga nhận ra mình đang đứng trước một dãy tường bao thật lớn, bên trong là hàng loạt những loại đá quý màu trắng dùng để chiếu sáng.

“Thành công...”

Năng lực dịch chuyển vẫn còn, điều này làm Momonga an tâm hơn không ít.

Anh tiến vào lối đi lớn nhất trước mặt, tiến tới dãy tường bao khổng lồ

Tiếng bước chân của anh vang vọng bên trong đường hầm.

Những cây đuốc được cắm dọc theo đường hầm, ngọn lửa không ngừng lay động, làm cho cái bóng của anh lay động theo, tựa như đang khiêu vũ vậy. Một số cái bóng chồng lên nhau, tạo ra ảo giác có rất nhiều Momonga đang cùng tồn tại ở đó.

Rời khỏi đường hầm, Momonga tiến đến một khoảng không gian khá rộng. Một mùi hương tươi mát tràn ngập khắp nơi. Momonga dừng lại. Mùi cỏ xanh lẫn trong đó có một chút hương vị bùn đất ngai ngái, đó là mùi của một khu rừng.

Cũng giống như khi đối mặt với Albedo, mùi hương này rất thật, nó làm cho Momonga thêm tin tưởng rằng thế giới này là thế giới thực.

Nhưng bản thân mình là một bộ xương, không có phổi và khí quản thì làm sao có thể hô hấp được. Một câu hỏi bỗng nhiên hiện ra trong đầu Momonga. Anh cảm thấy câu hỏi này quá ngớ ngẩn, lập tức ném nó ra sau đầu, không nghĩ đến nữa.

Cảm nhận được bước chân của Momonga dần tiến tới, bức tường tự động mở ra, để lộ một con đường thẳng tắp hướng vào bên trong. Một đấu trường khổng lồ, với mái vòm rộng và vô số hàng ghế khán giả bao quanh.

Đấu trường hình bầu dục, chiều dài khoảng 188m, chiều rộng vào khoảng 156m, chiều cao ước chừng 48m. Đấu trường này phỏng theo đấu trường của đế chế La Mã cổ đại.

Ma pháp [Ánh sáng liên tục] được khảm dọc theo bức tường bầu dục bao quanh sân đấu, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, khiến cho nơi đây lúc nào cũng giống như ban ngày. Trên khán đài là hàng loạt Golem hình người, nhưng tất cả chúng không có dấu hiệu hoạt động

Nơi này là một đấu trường nô lệ. Nô lệ là những người chơi xâm lược đã bị bắt, khán giả là những con Golem, và ngồi ở hàng ghế VIP là những thành viên guild Ainz Ooal Gown. Hoạt động chính của nơi này là các cuộc PvP. Ngoại trừ 1500 người trong cuộc xâm lăng vĩ đại, bất kể người chơi có mạnh mẽ đến đâu, một khi xâm phạm đến Narazik đều xuất hiện tại nơi này, nghênh đón hình phạt dành cho kẻ xâm lược.

Momonga bước vào sân đấu, ngửa mặt lên nhìn mái vòm, trước mắt anh hoàn toàn là một bầu trời đêm tối đen. Nếu chung quanh không có ánh sáng ma pháp, có lẽ có thể thấy một bầu trời đầy sao tại nơi này.

Nghĩ lại thì, nơi này là tầng thứ 6 của Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick, nằm sâu phía dưới lòng đất, vì thế bầu trời bao la chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Nhưng nơi này được thiết kế với lượng dữ liệu cực kì khổng lồ, bầu trời chẳng những tồn tại mà có thể xuất hiện thời gian biến hóa, thậm chí có cả ánh sáng mặt trời nữa.

Mặc dù ở trong một thế giới ảo nhưng Momonga có thể thả lỏng tại nơi này, bởi vì bên ngoài là một Undead nhưng bản chất của anh vẫn là một nhân loại. Đồng thời anh cũng cảm nhận được tâm huyết của những thành viên guild khi dốc lòng xây dựng nơi này.

Mặc dù cảm thấy thoải mái khi được thả lỏng, nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép.

Momonga nhìn bốn phía, không có ai cả. Nơi này thuộc quyền quản lí của một cặp song sinh...

Đột nhiên...

“Hãy a!!”

Một bóng người nhảy xuống từ dãy phòng VIP. Nơi đó cách mặt đất 6 tầng, không có sử dụng bất cứ ma pháp gì, chỉ dựa vào sự khéo léo của thân thể. Đôi chân nhỏ nhắn cong xuống, loại bỏ hoàn toàn tổn thương cho cơ thể, cùng lúc đôi tay tạo ra một chữ “V” biểu thị vô cùng tự hào.

Một cậu bé vô cùng dễ thương với một nụ cười ấm áp trên khuôn mặt. Mái tóc ngắn màu vàng kim phản chiếu ánh sáng xung quanh, tạo ra cảm giác cậu bé đang mang một chiếc vòng sáng của thiên thần. Đôi mắt khá kì dị với hai bên trái phải có màu khác nhau, một bên màu lam, bên còn lại màu lục.

Đôi tai dài, làn da hơi đen, đó là những dấu hiệu của Dark Elf, một tộc có họ hàng gần với Forest Elf.

Mặc trên người một bộ giáp vảy rồng màu đen ánh đỏ, trên ngực có thêu biểu tượng Ainz Ooal Gown với tông màu trắng và vàng. Phía bên ngoài bộ giáp là một bộ âu phục màu trắng, và trên cổ là một chiếc vòng cổ làm từ hạt cây sồi phát ra ánh sáng màu vàng dịu. Một chiếc roi lớn quấn quanh eo cô và nó được chạm khắc rất tinh tế.

“À, Aura!!”

Momonga gọi tên cậu nhóc. Cậu bé là một trong hai thủ vệ của tầng sáu bên trong Lăng mộ ngầm vĩ đại của Nazarick, Aura Bella Fiora. Cô bé có khả năng kiểm soát ma thú - beast tamer, và cũng là ranger.

Aura chạy về phía Momonga, bước chân nhỏ nhắn nhưng có tốc độ còn nhanh hơn một con thú, cảm giác giống như cậu lướt trên mặt đất chứ không còn là chạy nữa. Khi khoảng cách hai người thu hẹp một cách đáng kể, Aura dậm mạnh bàn chân xuống đất, kìm hãm lại tốc độ của cô, đôi giày bằng hợp kim vàng có khảm kim cương ma sát với mặt đất tạo ra một đám mây bụi mù mịt phía sau lưng. Đám bụi không bay tới chỗ của Momonga, nếu đây là có tính toán trước thì thân thể của cô khá linh hoạt.

“Phù!!”

Rõ ràng là không có chút mồ hôi nào nhưng Aura vẫn đưa tay làm bộ lau trán, trên mặt nở nụ cười giống như một chú cún con làm nũng với chủ nhân. Bằng một giọng điệu trẻ con vui tai, cô chào đón Momonga.

“Hoan nghênh, Momonga-sama, chào mừng đến với tầng của thần.”

Phương thức chào hỏi không trang trọng và thanh lịch như của Sebastian và Albedo, nhưng lại tạo cho người ta một cảm giác thân thiết, gần gũi. Đối với Momonga mà nói, nếu như không trải qua những hoàn cảnh trước đó thì cảm giác thân thiết này có thể khiến cho anh khá là đau đầu.

Từ vẻ mặt và nụ cười trên mặt Aura cho thấy cô không có bất kì địch ý nào với Momonga, hơn nữa hệ thống [Nhận diện kẻ thù] của anh cũng không có phản ứng.

Ánh mắt Momonga có vẻ nhẹ nhõm hơn hẳn, bàn tay nắm cây pháp trượng cũng có chút thả lỏng ra.

Nếu tình huống khẩn cấp, anh sẽ phát động đòn tấn công mạnh nhất, sau đó lùi lại, nhưng hiện tại thì không cần dùng đến cái đó nữa.

“...À, ta làm phiền người sao?”

“Ngài nói sao? Momonga-sama chính là chúa tể tối cao tại Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick này, người thống trị duy nhất. Ngài tới nơi này chính là vinh dự của thần, làm sao có thể nói là ngài quấy rầy thần được ạ.”

“À...Aura, vừa nãy hình như chỗ kia có...?”

Nghe Momonga hỏi, Aura xoay người, nhìn lên dãy phòng VIP, lớn tiếng gọi.

“Momonga-sama ở đây đây, còn không mau xuống đây.”

Ở trong phòng VIP, một hình bóng bé nhỏ đang lấp ló ló.

“Mare ở đó sao?”

“Đúng vậy, Momonga-sama. Bởi vì nó phi thường nhất gan nên...còn không mau nhảy xuống.”

Một âm thanh vô cùng nhỏ đáp lại lời của Aura. Từ phòng VIP xuống mặt sân đầu khoảng cách khá xa, âm thanh ấy mà có thể nghe rõ được thì quả là một kì tích. Bất quá cái vòng cổ của Aura cho phép cậu nghe được những lời như muỗi kêu ấy.

“Không, không...chị...”

Aura thở dài, giải thích.

“Cái đó, Momonga-sama, nó quá nhút nhát, tuyệt đối không phải cố ý như vậy đâu.”

“Ta hiểu, Aura. Ta chưa bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của các người.”

Aura nhẹ nhõm, quay mặt về phía phòng VIP hét lớn.

“Momonga-sama đang ở đây, với tư cách là thủ vệ thì phải ra ngoài nghênh tiếp mới đúng. Thật là không ra thể thống gì. Nếu người vì sợ mà không dám nhảy, ta đây sẽ đem người đá xuống.”

“Chờ...chờ đã, để em đi cầu thang xuống.”

“Người muốn để Momonga-sama chờ đợi bao lâu!! Nhanh lên.”

“Biết, đã biết...”

Gom góp hết dũng khí của bản thân, một thân hình nhỏ nhắn mang theo âm thanh lí nhí nhảy xuống.

Lại là một Dark Elf khác. Tư thế tiếp đất của nó cách biệt quá nhiều so với Aura, nhưng thân thể cũng không phải chịu chút tổn thương nào, có lẽ đã sử dụng kĩ xảo triệt tiêu lực tác động đi.

Tiếp theo rất nhanh chạy đến bên cạnh Aura. So mà nói thì chậm hơn Aura rất nhiều. Aura nhú mày nhìn, kêu to

"Nhanh một chút!"

“Tới đây.”

Một đứa trẻ giống hệt Aura xuất hiện. Bất kể là màu tóc, chiều cao, màu mắt, hay diện mạo, tất cả đều cho thấy hai người này là một cặp song sinh. Nhưng nếu Aura là mặt trời thì cậu bé này chính là hiện thân của mặt trăng.

Cậu nhóc Mare rụt rè tiến đến gần, lộ ra dáng vẻ lo sợ bị mắng. Vẻ mặt của cặp song sinh này làm cho Momonga có chút kinh ngạc. Theo như Momonga biết thì nguyên bản thiết kế của Mare không phải như thế này. Nói tóm lại, bề ngoài của một NPC là không thay đổi, cho dù được thiết kế phức tạp cỡ nào thì những thứ đó không bao giờ biểu hiện ra bên ngoài. Nhưng cặp Elf trước mặt Momonga biểu hiện rất nhiều sắc thái tình cảm khác nhau.

“Đây chính là nhân vật của Simmering teapot-san. Aura Bello Fiora”

Giá mà Simmering teapot có thể nhìn thấy cô bé lúc này.

“Xin lỗi vì đã để ngài phải chờ đợi, Momonga-sama.”

Cậu nhóc nơm nớp lo sợ nhìn Momonga. Cậu mặc trên người bộ giáp vảy rồng màu xanh lam, bên ngoài là một chiếc áo khoác màu trắng, và sau lưng là một chiếc áo choàng màu xanh lá cây.

Tuy rằng trang phục không khác nhiều so với Aura, chủ đạo vẫn là màu trắng, nhưng không giống Aura, cậu mặc một chiếc váy ngắn, lộ ra một chút da thịt. Chỉ là một chút, bởi vì đôi chân được bao bọc bởi một đôi tất trắng khá dài. Trên cổ có một chiếc vòng hình dáng cùng với chiếc vòng của Aura rất giống nhau, cũng làm từ quả cây sồi.

Đôi tay mảnh khảnh được bao bọc bởi một đôi găng tay trắng, nắm chặt một thanh mộc trượng màu đen.

Mare Bello Fiora.

Cũng giống với Aura, cậu là thủ vệ của tầng thứ 6 Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick.

Momonga nhìn chằm chằm hai đứa nhóc trước mặt, cảm thấy khá thú vị. Aura thì ưỡn ngực thản nhiên, còn Mare thì rụt rè sợ hãi. Momonga có thể cảm nhận được tâm huyết của những người bạn đồng hành ngày trước trong hai đứa bé này.

“Tinh thần của các người có vẻ không tệ, thật sự rất tốt.”

“Luôn tràn đầy sức sống. Nhưng gần đây có hơi buồn chán một chút. Nếu có kẻ nào xâm lược thì hay quá.”

“Em...Em không muốn gặp kẻ xâm lược...Em, Em cảm thấy sợ.”

Nghe được câu nói của Mare, Aura có vẻ hơi nổi nóng.

“A, Momonga-sama, xin vui lòng đợi thần một chút. Mare, lại đây.”

“A, vâng, vâng. Đau, đừng véo em, đau quá.”

Nhìn Momonga quay đầu sang hướng khác, Aura nhéo tai Mare kéo xa xa khỏi tầm tai của Momonga. Cho dù không thể nghe thấy gì từ vị trí này, nhưng Momonga vẫn biết là Aura đang mắng Mare.

“Kẻ xâm lăng ư. Ta cũng giống người Mare, không muốn gặp lại bọn chúng tại nơi này...”

Ít nhất cũng phải chu đáo bệ đỡ đã, rồi mới mới thì nào cũng được. Nghĩ thầm như vậy, Momonga quay lại nhìn về phía cặp song sinh.

Anh phát hiện rằng Mare đã phải thu người lại, ngồi co ro trên mặt đất chống đỡ lại những đòn tấn công bằng lời nói của Aura. Đôi mắt cậu bé ngân ngấn nước, nhìn qua rất tội nghiệp.

Cảnh tượng trước mắt phần nào nói lên quan hệ của hai người bạn trong quá khứ. Momonga không khỏi nở nụ cười khổ.

“Ha ha, Mare rõ ràng là do Pelucino-san thiết kế. Hay là Simmering teapot-san muốn trở thành một bà chị dữ dằn? Nghĩ lại thì, Aura và Mare hình như đã chết một lần thì phải. Sự kiện kia, là thế nào đây?”

Trong cuộc xâm lược vĩ đại, 1500 người đã xâm nhập vào tới tầng thứ tám. Và cũng chính trong sự kiện ấy, cặp song sinh này đã tử vong. Bọn họ liệu có nhớ về chuyện lúc ấy hay không?

Tử vong, khái niệm này, đôi ở hiện tại mà nói, đến cùng có ý nghĩa gì đây?

Trong Yggdrasil, mỗi khi chết thì bạn sẽ bị giảm đi 5 level, và rơi ra một món trang bị bất kì. Chính bởi vì người chơi được bảo hộ đặc biệt, do vậy sẽ không biến mất, chỉ đơn giản là cấp bậc giảm xuống mà thôi.

Nếu sử dụng ma pháp [Hồi sinh] hay [Người chết sống lại] thì có thể giảm bớt cấp bị mất đi. Đặc biệt nếu bỏ ra một khoản tiền sử dụng vật phẩm đặc biệt thì chỉ bị trừ đi một chút Exp không đáng kể.

NPC thì càng thêm đơn giản. Chỉ cần guild thanh toán đủ số tiền mà hệ thống đặt ra thì có thể hồi sinh mà không có bất cứ ảnh hưởng gì.

Vì vậy đối với một số người, nếu muốn cày lại nhân vật của mình, có thể lợi dụng hệ thống giảm cấp này.

Trong game bình thường thì càng lên cao, lượng Exp dùng thăng cấp sẽ rất lớn, do đó bị giảm một cấp là một trừng phạt rất nặng. Nhưng trong Yggdasil, việc giáng cấp cũng không đáng sợ như vậy. Nghe nói, nhà phát hành lo sợ người chơi quá lo lắng về việc giảm cấp mà không dám mạo hiểm khám phá thế giới.

Đối mặt với loại quy tắc này, hai người được hồi sinh trước mắt liệu có phải chính là hai người đã bị chết ở cuộc tiến công của 1500 người chơi lúc trước không??

Tuy rằng rất muốn xác nhận, nhưng cũng không nhất thiết phải gấp gáp. Có lẽ cuộc xâm lược là một ký ức khủng khiếp đối với Aura. Chỉ vì tò mò mà làm tổn thương cô bé thì không tốt chút nào. Quan trọng nhất, bọn họ chính là tâm huyết của những người bạn, là tàn tích của một quá khứ vẻ vang, huy hoàng.

Có lẽ nên chờ đến khi giải quyết hết vấn đề của mình đã rồi hỏi cô bé sau vậy.

Hơn nữa, khái niệm tử vong rất có thể không còn như trước nữa. Ở thế giới hiện thực, chết là kết thúc tất cả. Có lẽ tại đây thì không hẳn là như vậy. Tuy rằng vẫn cần phải làm thực nghiệm để xác nhận nhưng khi chưa thu thập đủ các thông tin cần thiết thì chưa cần thiết phải tiến hành. Quyết định không tìm hiểu về cái vấn đề đó có lẽ là hợp lý nhất trong hoàn cảnh hiện tại.

Cho tới bây giờ, Momonga biết thế giới Yggdrasil đã thay đổi rất lớn, nhưng anh không biết là những thay đổi đó lớn đến mức độ nào.

Trong lúc Momonga vẫn đang tự hỏi về cái vấn đề này, Aura vẫn còn đang giáo huấn Mare. Momonga cảm thấy cậu nhóc Mare có điểm đáng thương. Ngắm lại thì cậu nhóc chưa có bất cứ lời nói nào quá đáng, vậy mà cũng bị mắng xối xả này giờ.

Trong quá khứ, mỗi khi những người bạn cũ cãi nhau, Momonga chỉ biết lẳng lặng đứng xem mà không có bất cứ can thiệp gì, nhưng hiện tại, không thể làm như vậy được nữa.

“Được rồi, dừng lại đi”

“Không được Momonga-sama. Mare là một thủ vệ a...”

“Không thành vấn đề, Aura. Ta hiểu người nghĩ gì. Là một thủ vệ, Mare thể hiện cái nhát gan này trước mặt ta, người đương nhiên sẽ mất hứng. Nhưng ta cũng tin tưởng chỉ cần có kẻ xâm lược nơi này, người và Mare sẽ rất dũng cảm chiến đấu bảo vệ nơi này. Chỉ cần làm nên chuyện vào lúc cần thiết, tất cả những thứ khác đều không phải là vấn đề gì quá lớn, cũng không cần trách mắng quá nặng nề đâu.”

Đi đến bên cạnh hai người, Momonga duỗi tay, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Mare, kéo cậu bé đứng dậy.

“Còn người Mare, người phải cảm ơn chị của người đấy. Cho dù ta cảm thấy tức giận với người đến đâu, chỉ cần nhìn thấy cảnh người bị la mắng như vậy, mọi bức bối đều bay biến hết.”

Mare lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía bà chị song sinh của mình. Aura có vẻ chột dạ, vội vàng thanh minh

“A. Không, không, cái này không phải diễn trò cho ngài xem đâu a!!”

“Không sao, Aura. Mặc kệ ý đồ của người là gì, ta vẫn có thể cảm nhận được tình cảm của người. Nhân đây, ta cũng muốn đề hai người biết là ta không hề có ý kiến gì với vị trí thủ vệ của Mare đâu.”

“A, thật vậy! Cảm ơn ngài, Momonga-sama.”

“Dạ, cảm ơn ngài!”

Nhìn hai người cung kính hành lễ, Momonga cảm thấy không được tự nhiên. Đặc biệt ánh mắt của hai người nhìn anh lóe lên vẻ cuồng nhiệt. Trước đây, Momonga chưa từng đối diện với ánh mắt tôn kính như vậy, không khỏi có chút bối rối. Che dấu đi vẻ thẹn thùng, Momonga cố ý ho khan một chút:

“Ừ, ta muốn hỏi Aura một chút, người cảm thấy hiện tại rất rảnh rỗi hay sao?”

“A, không, cái này...”

Nhìn vẻ mặt ấp úng của Aura, Momonga cảm giác được ngữ khí của anh có chút không ổn, liền hòa hoãn xuống một chút

“Ta không có ý trách người đâu, cứ thoải mái nói ra ý tưởng trong lòng đi.”

“A...Đúng vậy, thần có chút rảnh rồi quá. Hiện tại quanh đây không có ai có khả năng cùng thần chiến đấu quá năm phút a?

Aura đem hai ngón tay trở chạm vào nhau, có chút khổ sở nói.

Là một thủ vệ, level của cô nhóc đương nhiên là cao nhất - lv 100. Tại lãng mộ ngầm này mà nói, thì đối thủ của cô có thể đếm trên đầu ngón tay. Lấy NPC mà nói, cùng lv với Aura, còn có 8 người khác và một người ngoại lệ.

“Để Mare làm đối thủ của người nhé.”

Nghe thấy vậy Mare co người lại, cơ thể có chút run rẩy sợ hãi. Cậu bé dùng ánh mắt đáng thương nhìn Aura, lắc đầu liên tục. Nhìn vẻ mặt của cậu em trai, Aura có chút chán nản, thở dài ngao ngán.

Cùng với tiếng thở dài này, một mùi hương ngọt ngào tràn ngập bốn phía. Khác với hương thơm trên người Albedo, mùi hương này làm cho người ta có chút mê muội. Momonga nhớ tới năng lực của Aura, đôi chân không tự chủ lùi lại một chút.

“A, xin lỗi, Momonga-sama.”

Aura phát hiện ra hành động của Momonga, vội vã xua tan mùi hương trong không khí.

Kỹ năng bị động

Là một Beast Tamer, Aura có một kỹ năng đặc thù, kỹ năng này có thể đồng thời cường hóa hay suy yếu người bị ảnh hưởng. Chỗ đặc biệt của kỹ năng này là có thể phát tán ra ngoài thông qua hơi thở của cô, hiệu quả trong bán kính vài mét, nếu được kích hoạt thì phạm vi ảnh hưởng có thể tăng lên vài chục mét.

Trong Yggdrasil, mỗi khi xuất hiện hiệu quả cường hóa hoặc suy yếu đều sẽ có một bảng tin thông báo trước mặt, cho nên người chơi có thể biết được kỹ năng đã được phát động hay chưa. Tuy nhiên hiện tại, những thứ đó chưa từng xuất hiện, khiến cho chuyện này khá là phiền toái.

“Không sao, hiệu ứng bị loại bỏ rồi.”

“Như vậy...”

“Nhưng Momonga-sama là một Undead, loại tác động tinh thần này hẳn là không thể tác động lên ngài chứ?”

Nếu là thế giới Yggdrasill thì điều đó là một sự thật, Undead sẽ không chịu bất cứ ảnh hưởng tinh thần nào, cho dù ảnh hưởng đó là tốt hay xấu.

“Vừa rồi ta nằm trong phạm vi ảnh hưởng sao?”

“A, vâng.”

Aura rút cổ lại, có vẻ khá sợ hãi, Mare bên cạnh thì khỏi phải bàn rồi.

“Ta không tức giận đâu, Aura.”

Momonga trấn an hai đứa nhóc trước mặt

“Người không cần phải quá sợ hãi như vậy. Chẳng lẽ người cho rằng những kĩ năng như vậy có thể ảnh hưởng đến ta sao? Ta chỉ muốn hỏi người là vừa rồi có phải ta nằm trong phạm vi ảnh hưởng.”

“Đúng! Ngài vừa tiến vào phạm vi hiệu quả.”

Aura cảm giác như trút được gánh nặng, nhẹ nhõm trả lời. Momonga cảm thấy rất áp lực, dạ dày của anh bắt đầu cuộn trào khó chịu. Nếu như mình bị suy yếu thì phải làm như thế nào? Mỗi lần nghĩ đến đây, Momonga cảm thấy rất đau đầu, và cố gắng không nghĩ đến nữa.

“Hiệu ứng vừa rồi là gì?”

“A, hình như là hiệu ứng [Sợ hãi]

“À...”

Anh không cảm thấy chút sợ hãi. Trong thế giới Yggdrasil, thành viên cùng công hội, tổ đội không thể công kích lẫn nhau. Mặc dù bây giờ quy tắc này bây giờ không còn hiệu quả nữa, nhưng vẫn là cần xác nhận lại một chút.

“Ta nhớ được năng lực của người Aura lúc trước đối với người cùng công...đồng minh không sinh ra hiệu ứng nhỉ?”

“A?”

Aura nhìn không được mở to mắt. Mare bên cạnh cũng lộ ra một vẻ mặt tương tự. Momonga nhìn thấy hai người như vậy, xác định được sự thật cũng không phải như vậy

“Vậy là ta nhớ lầm sao?”

“A, vâng. Thần có thể tự do thay đổi phạm vi ảnh hưởng, có lẽ ngài nhầm với điều này chăng?”

Quy tắc không thể tấn công bạn đồng hành quả nhiên đã mất hiệu lực. Mare bên cạnh không bị ảnh hưởng, có lẽ là do tác dụng của trang bị chống ảnh hưởng tinh thần.

Momonga không hề trang bị bất cứ vật phẩm nào như vậy, đơn giản vì anh là một Undead. Nhưng tại sao anh lại không cảm nhận được trạng thái [Sợ hãi] ?

Có hai khả năng.

Một là dựa vào năng lực cơ bản của mình để ngăn chặn. Hoặc là do năng lực của một Undead.

Bởi vì không biết được khả năng nào là đúng, vì vậy mà Momonga phải thực hiện bước tiếp theo thí nghiệm.

“Người có thể tạo ra hiệu ứng khác không?”

Aura nghiêng đầu, vẻ mặt không hiểu. Nó làm cho Momonga liên tưởng tới hình ảnh của một chú cún con, không tự chủ được mà vươn tay xoa đầu Aura.

Cảm giác mềm mại như lụa, rất thoải mái. Bởi vì Aura không có biểu hiện ra sự khó chịu, Momonga có chút xung động muốn đưa tay ra véo má cô. Ý định là vậy, nhưng anh chợt bắt gặp ánh mắt của Mare bên cạnh. Ánh mắt cậu nhóc này có chút đáng sợ, khiến cho Momonga không khỏi có chút ngưng ngừng.

Mare suy đang suy nghĩ gì vậy?

Nghĩ ngợi một lúc, Momonga quyết định buông cây trượng, đưa bàn tay còn lại xoa đầu Mare.

Cảm giác tóc của Mare mượt hơn một chút, Momonga không khỏi sờ thêm một chút. Một lúc sau mới nhớ ra mục đích của mình, Momonga hắng giọng:

“Ta đang làm chút thực nghiệm, cần sự trợ giúp của các người.”

Hai đứa nhóc ban đầu có chút mất tự nhiên, không biết nên phản ứng thế nào, bất quá lúc Momonga rời tay khỏi đầu họ, khuôn mặt hai người lộ ra chút thẹn thùng, pha lẫn chút đắc ý.

Aura vui vẻ đáp lại.

“Không thành vấn đề, Momonga-sama. Chuyện này cứ giao cho thần.”

Đưa tay ngăn cô bé Aura đang có chút nôn nóng

“Chờ chút đã...”

Momonga nắm lấy cây pháp trượng. Giống như khi kích hoạt chiếc nhẫn, anh tập trung tinh thần vào cây trượng. Anh chọn một trong số những viên ngọc được khảm trên cây trượng, viên [Đá mặt trăng] có khả năng triệu hồi về một ‘Sói ánh trăng’

Ma pháp được kích hoạt, theo đó triệu hồi ra ba con thú.

Ma pháp triệu hồi sinh vật trong Yggdrasil và ở đây giống hệt nhau, nên không có gì bất ngờ với Momonga cả.

Những con ‘Sói ánh trắng’ này rất giống với sói ở vùng Siberia, chỉ khác là trên thân những con sói này phát ra ánh sáng màu bạc dịu nhẹ như ánh trăng. Momonga cảm nhận được một mối liên kết kì diệu giữa bản thân và những con sói, cho thấy anh chính là chủ nhân của chúng.

“Đây là ‘Sói ánh trắng’ sao?”

Aura âm thanh có chút không hiểu được tại sao Momonga lại gọi về sinh vật cấp thấp như vậy.

‘Sói ánh trắng’ - loại quái vật tốc độ tấn công khá nhanh, có thể sử dụng trong các tình huống tấn công bất ngờ, nhưng level cũng chỉ ở mức 20. Lấy Momonga và Aura mà nói thì những con sói này đích thật là loại sinh vật cấp thấp. Tuy vậy, với mục đích lần này mà nói thì level như vậy là đủ rồi.

Yếu một chút mới tốt a.

“Đúng thế, đem ta và lũ sói này bao vây vào phạm vi của kĩ năng kia đi.”

“A? Sao có thể được ạ?”

“Không sao đâu.”

Momonga cảm thấy chán chừ khi bắt buộc Aura phải làm chuyện này.

Hiện tại không cùng trò chơi giống nhau, có thể Aura sẽ vì chút sợ hãi mà không phát động kĩ năng ấy. Vì thế cần một bên thứ ba cùng chịu ảnh hưởng từ kĩ năng của Aura, đó là lí do Momonga gọi về những con Sói ánh trắng.

Aura không ngừng dùng sức thở ra vài hơi thở, tuy nhiên, Momonga không cảm thấy bất cứ thứ gì tác động vào tinh thần của mình. Chu dù là tiến lại gần, hay thả lỏng tinh thần, vẫn như cũ, không chút ảnh hưởng nào. Cùng lúc đó thì những con Sói ánh trắng lại chịu những ảnh hưởng khá rõ rệt, cho thấy Aura thực sự phát ra cái kĩ năng kia.

Từ thí nghiệm này cho thấy, bất cứ loại ảnh hưởng tinh thần nào đều không có tác động đến Momonga. Điều này có nghĩa...

Ở trong game, Bán nhân loại và Dị hình chỉ cần đạt đến level quy định thì đều sở hữu năng lực đặc thù của chủng tộc đó. Là một Overlord, Momonga hiện tại sở hữu những năng lực đặc thù là:

Mỗi ngày có thể triệu hồi 4 con undead cao cấp, 12 con undead trung cấp, hoặc 20 con undead cấp thấp; Cự Tuyệt Tiếp Xúc, Hào Quang Tuyệt Vọng (Đột Tử) Negative Guard, Linh Hồn Hắc Ám, Hào Quang Bóng Tối, Chúc Phúc Bất Tử, Cự Tuyệt Bảo Vệ, Năng lực tính dame IV, Chống Vũ Khí Đâm V, Chống vũ khí chém V, Phản kháng cao cấp III, Chống phép cao cấp II, Kháng các thuộc tính Băng, Độc, Điện, Cường hóa thị lực/Nhìn xuyên thấu.

Thêm vào đó là một số năng lực của class: Cường hóa Ma pháp Đột tử, Thuần thực Nghi thức Hắc ám, Hào quang chết chóc, Triệu hồi undead, Điều khiển undead, Cường hóa undead.

Cuối cùng là một vài năng lực cơ bản của một Undead, bao gồm: Vô hiệu một đòn chí mạng; ảnh hưởng tinh thần không hiệu quả; không bị ảnh hưởng bởi các hiệu ứng Độc, Bệnh dịch, Ru ngủ, Tê liệt; Vô hiệu ma pháp [Đột Tử]; Kháng Tử vong ma pháp; tăng cao kháng tính của cơ thể; không cần dưỡng khí; Vô hiệu mọi loại dame trực tiếp; Vô hiệu hóa hút mana, tăng cường khôi phục năng lượng, nhìn ban đêm.

(Chú thích: Dame trực tiếp: là các loại Dame tác động trực tiếp vào Hp bỏ qua Def)

Đương nhiên, Overlord cũng có những nhược điểm, đó là tất cả những gì thuộc về mặt tích cực, bao gồm: Ánh sáng, Đòn tấn công thần thánh IV, Suy yếu vũ khí tấn công V, Trừng phạt thần thánh II, tổn thương gấp đôi khi bị thiêu cháy .v.v.

Momonga giữ tất cả những năng lực cơ bản của Undead, cùng với những năng lực đặc thù khi thăng cấp. Hiện tại anh đang sở hữu lượng kĩ năng vô cùng lớn.

“Kết quả này, thì ra là thế... Cảm ơn người, Aura. Bên đó không có vấn đề gì chứ?”

“A, không, không có vấn đề gì cả.”

“Như vậy thì... Trở về đi.”

Ba con Sói ánh trăng liền biến mất trong không khí.

“Momonga-sama, hôm nay Ngài tới đây mục đích là làm thực nghiệm vừa rồi sao?”

Mare cũng ở một bên gật đầu.

“A? Không phải. Ta tới đây là để luyện tập một chút.”

“Luyện tập? A? Ngài sao, Momonga-sama?”

Aura Bella Fiora mở to mắt, nhìn đến sắp rớt tròng mắt ra ngoài. Bởi lẽ thực sự quá kinh ngạc. Momonga vốn là người thống trị cao nhất tại Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick, địa vị cao hơn hết thảy mà không biết sử dụng ma pháp. Cái này cũng quá vô lí rồi.

Dường như hiểu được phản ứng của cặp song sinh, Momonga đáp:

“Đúng vậy.”

Anh đem cây pháp trượng gõ nhẹ xuống nền đất. Trên mặt Aura lập tức hiện lên vẻ đã hiểu rõ. Phản ứng này làm cho Momonga khá hài lòng.

“Xin hỏi Momonga-sama, vũ khí ngài đang cầm, là thanh quyền trượng trong truyền thuyết đúng không?”

Truyền thuyết? Cái kia là có ý gì?

Momonga nghi hoặc, bất quá nhìn thấy cặp mắt long lanh không chút tạp chất nào của Mare, cũng biết rằng cậu nhóc không có chút ác ý nào.

“Đúng vậy, đây là công sức của tất cả mọi người trong guild, Vũ khí huyền thoại - Quyền trượng Ainz Ooal Gown.”

Momonga giơ cao cây trượng, pháp trượng lập tức phản chiếu ánh sáng cung quanh, tạo ra một quang sáng xinh đẹp. Vòng hào quang kia giống như cây trượng đang tự khoe khoang chính mình với tất cả những người xung quanh. Tuy vậy đồng thời xuất hiện vòng hào quang khác màu đen xung quanh, khiến cho người ta có chút cảm giác tà ác.

Giọng nói của Momonga có chút tự hào và kiêu ngạo

“Trên đỉnh của pháp trượng có khắc bảy cái đầu rắn, mỗi một con ngậm một viên bảo thạch cấp Devine. Bởi vì những viên đá này đều thuộc một bộ, chỉ có thể thu thập đầy đủ mới phát huy hết được khả năng của chúng. Phải tiêu phí rất nhiều thời gian và nghị lực mới có thể thu thập được đầy đủ. Thực tế thì trong quá trình tìm kiếm, một vài thành viên cũng xuất hiện ý nghĩ từ bỏ. Bởi vì để tìm được một viên đá mà cả guild không biết đã chiến đấu với bao nhiêu quái vật mạnh mẽ...Không chỉ như thế, quyền năng của pháp trượng này có năng lực vượt qua cấp Devine, tiếp cận WI. Lợi hại nhất trong đó là năng lực tự động đón đánh...khụ khụ”

Có chút nhập tâm quá mức rồi.

Mặc dù quá khứ cùng những người bạn góp sức tạo ra, nhưng nó chưa bao giờ được đem ra ngoài ánh sáng, nên cũng không có cơ hội để khoe với mọi người. Hiện tại có thể mang nó ra ngoài, cảm xúc có chút bộc phát. Lúc này, Momonga đang cố gắng đem ham muốn tiếp tục khoe khoang đè ép xuống.

Thật là mất thể diện.

“...Chính là nó!!”

“Thật là lợi hại !!”

“Vô cùng mạnh mẽ, Momonga-sama!!”

Ánh mắt sùng bái của hai đứa nhóc suýt nữa làm Momonga bật cười. Cố gắng không biểu hiện sự vui sướng ra bên ngoài- mà cái đầu lâu này cũng chẳng thể biểu hiện được bất cứ cảm xúc nào- Momonga tiếp tục nói:

“Cho nên ta muốn thử nghiệm sức mạnh của cây trượng này tại đây. Hi vọng các người có thể hỗ trợ.”

“Vâng! Tuân mệnh. Chúng thần lập tức đi chuẩn bị ngay. Với lại...Chúng thần cũng có thể kiến thức một chút uy lực của pháp trượng sao?”

“Ừ, không thành vấn đề. Liên cho các người kiến thức uy lực của vũ khí mạnh nhất đi.”

“Quá tuyệt vời!!” Aura hưng phấn kêu to, nhảy nhót chung quanh trông khá là dễ thương.

Mare ở bên cạnh cũng khó che dấu cảm giác hưng phấn, bằng chứng là đôi tai dài của cô bé không ngừng run run.

Không ổn, mình cần một thái độ nghiêm túc, vì thế không thể buông lỏng vào lúc này. Momonga tự nhắc nhở bản thân, cố gắng bảo trì uy nghiêm của một người đứng đầu.

“Còn có một việc nữa, Aura. Ta đã ra lệnh cho tất cả thủ vệ tập hợp tại nơi này. Trong vòng một giờ đồng hồ tới, mọi người sẽ tập trung tại đây.”

“A? Vậy chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị...”

“Không cần, chúng ta chỉ cần đợi tại nơi này là được rồi.”

“Thật vậy sao? A? Tất cả các thủ vệ? Như vậy là Shalltear cũng tới sao?”

“Toàn bộ thủ vệ.”

“...Ai!!”

Đôi tai dài của Aura đột nhiên rũ xuống. Mare thì không như vậy. Theo thiết kế thì Aura và Shalltear có quan hệ không tốt lắm, Mare thì không như vậy.

Cuối cùng thì chuyện gì xảy ra tiếp theo? Momonga khẽ thở dài một hơi

Phần 2:

Một đội hình tầm 50 người đang cưỡi ngựa chạy băng băng trên thảo nguyên. Mỗi người trong đội hình này đều sở hữu những cơ bắp rắn chắc, trông rất bắt mắt. Trong đó có thể nhìn ra một người cực kì nổi bật so với những người khác

“Mạnh mẽ” là từ hoàn hảo để miêu tả con người này. Ngay cả khi mang trên mình bộ giáp sắt dày, bạn có thể nhìn thấy những cơ bắp trên cơ thể hắn.

Một người đàn ông khoảng 30 tuổi, khuôn mặt ngăm đen do cháy nắng với những nếp nhăn hằn sâu. Mái tóc màu đen được cắt tỉa gọn gàng. Đôi mắt đen sắc sảo của ông nhìn sang người đi bên cạnh

“Warrior-Captain, đội tuần tra đã tiến đến ngôi làng đầu tiên rồi.”

“Ừ, đúng vậy, đội phó.”

Niềm kiêu ngạo của vương quốc Re-Estize, ‘Warrior-Captain’ Gazef Stronoff, chưa phát hiện bất kì ngôi làng nào trong tầm mắt.

Áp chế cảm xúc đang sôi sục, Gazef kéo cương con ngựa của mình, điều chỉnh cho nó chạy với một tốc độ không đổi. Tuy rằng cái tốc độ này không để cho con ngựa quá mức mệt nhọc nhưng dù sao nó cũng đã trải qua một hành trình dài từ Vương đô. Cảm giác mệt mỏi đang dần thấm vào cơ thể. Ngay cả một con ngựa khỏe mạnh nhất cũng phải mệt mỏi sau chuyến hành trình dài như vậy, do đó anh không thể tăng thêm gánh nặng cho con ngựa của mình.

“Hi vọng không có chuyện gì xảy ra.”

Đội phó nói.

Trong những lời này có che giấu một chút bất an. Gazef cũng có tâm tình như vậy

Quốc vương đã ra lệnh cho đội ngũ của Gazef :

“Có sự xuất hiện của kỵ sĩ đế quốc tại biên giới hai nước. Nếu chuyện này là thật, hãy lập tức ngăn chặn, không cho chúng tiến vào sâu hơn.”

Bình thường thì nếu ở bên ngoài thành E-Rantel, phái binh từ đó sẽ nhanh hơn. Nhưng đối phương có khả năng là Kỵ sĩ Đế quốc, những binh lính được huấn luyện và trang bị đầy đủ, thì việc điều động binh lính bình thường sẽ chẳng có hiệu quả. Ở tại vương quốc này, có thể đối đầu với đám Kỵ sĩ Đế quốc chỉ có thể là đội của Gazef. Việc điều tra và ngăn chặn các cuộc tấn công của đám Kỵ sĩ được đặt trên vai của Gazef. Điều này mang lại cho anh những phiền não không nhỏ.

Trước khi đội của Gazef đến nơi, có thể điều động đám binh lính bình thường để bảo vệ làng mạc. Điều đó giúp kéo dài một khoảng thời gian khá dài. Mặt khác cũng còn nhiều biện pháp khả thi khác. Nhưng không có hành động nào được tiến hành, bởi lẽ họ không có cái quyền lực ấy.

Biết được nguyên nhân của sự việc, Gazef cảm thấy nôn nóng không thôi. Bàn tay siết chặt dây cương. Ngay cả như vậy, anh cũng không thể áp chế những áp lực trong lòng.

“Warrior-Captain, nếu đội chúng ta tới mà mới bắt đầu tìm kiếm thì có phải quá mức chậm trễ không. Không chỉ như vậy, tại sao không phải thêm những người khác chia ra tìm kiếm. Hoặc thuê mạo hiểm giả tìm kiếm Kỵ sĩ Đế quốc? Tại sao những việc này không được thực hiện?”

“Đừng nói nữa, đội phó. Nếu để cho dân chúng biết Kỵ sĩ Đế quốc xuất hiện trong lãnh thổ vương quốc, tình hình sẽ rất hỗn loạn.”

“Warrior-Captain, nơi này không có người ngoài. Ngài hãy nói cho tôi biết sự thật được không?”

Trên gương mặt đội phó lộ ra vẻ khinh thường không thềm che giấu.

“Có phải là do những tên quý tộc đó gây khó dễ không?”

Gazef không trả lời, vì anh biết đó là sự thật.

“Bọn quý tộc đáng chết lại đem cuộc sống của người dân thành công cụ để chúng tranh giành quyền lực. Không chỉ như vậy, nơi này trực thuộc quyền kiểm soát của Quốc vương, nếu có chuyện gì xảy ra, bọn chúng sẽ dùng nó để chế nhạo đức vua.

“...Không phải tất cả quý tộc đều có suy nghĩ như vậy.”

“Có lẽ Ngài đúng, trong quý tộc cũng có những người suy nghĩ cho cuộc sống của người dân. Ví dụ như Golden Princess. Tuy nhiên, những người như nàng quá ít ỏi. Nếu quyền lực chỉ tập trung vào quốc vương như nước láng giềng, chúng ta có thể loại bỏ những tên quý tộc kia, mang đến lợi ích cho dân chúng phải không?”

“Chuyện này nếu tiến hành quá mức vội vàng, đất nước của chúng ta sẽ bị chia cắt bởi nội chiến. Trước mắt, chúng ta đang phải đối mặt với dã tâm bành trướng của đế quốc láng giềng, nếu phát sinh nội chiến mới chính là bất hạnh cho dân chúng.”

“Tôi biết, chỉ là...”

“Chuyện này tạm thời...”

Nói được nửa câu, Gazef bỗng nhiên im bật, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước.

Một làn khói đen bay lên từ phía sau ngọn đồi. Nhưng người ở đây đều biết điều này có nghĩa là gì.

Gazef cắn lưỡi, thúc con ngựa chạy nhanh lên đồi.

Mở ra trước mắt là một cảnh tượng hoang tàn. Ngôi làng trước đây nay chỉ còn là một di tích. Tường đổ, mái nhà cháy rụi, những đồng đồ nát liên tiếp nhau, cảnh tượng thê thảm tới cực điểm.

Gazef nhanh chóng hạ lệnh.

“Toàn đội triển khai hành động. Chú ý hành động phải nhanh.”

Ngôi làng hoàn toàn bị phá hủy, chỉ còn lại nhưng bức tường cho thấy rằng nơi đó từng là một ngôi nhà nhỏ. Mùi cháy khét nồng nặc, xen lẫn với mùi máu tươi phảng phất trong gió.

Về mặt Gazef vô cùng bình tĩnh, cảm giác không chút dao động. Nhưng bất cứ ai quen thuộc với anh thì đều biết rằng tâm tình lúc này của Gazef vô cùng không tốt. Đội phó bên cạnh cũng có tâm tình tương tự.

Trong làng có hơn 100 người mà chỉ còn 6 người may mắn sống sót. Tất cả đều bị tàn sát một cách không thương tiếc, cho dù là phụ nữ, trẻ nhỏ cũng không bỏ qua.

“Đội phó, cho vài người bảo vệ những người sống sót trở về E-Rantel.”

“Chờ chút, đây là...”

“Đúng vậy, đây là hạ sách. Nhưng chúng ta cũng không thể bỏ mặc những người này được.”

E-Rantel là thành thị nằm trong lãnh địa của đức vua, có nhiệm vụ bảo hộ làng mạc xung quanh lãnh địa. Nếu tại nơi này đem những người sống sót bỏ mặc, đối với quốc vương mà nói thì đó là phiền phức lớn nhất. Hơn nữa phe quý tộc sẽ tìm mọi cách để làm lớn chuyện này ra. Quan trọng hơn là...

“Xin ngài hãy nghĩ lại. Những người này đều chứng kiến sự xuất hiện của Kỵ sĩ Đế quốc. Bởi vậy chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của quốc vương. Thuộc hạ cho rằng trước tiên nên lui về E-Rantel, chuẩn bị kỹ càng rồi mới tiếp tục chấp hành nhiệm vụ.”

“Không được...”

“Warrior-Captain, ngài hay tôi đều biết đây chính là một cái bẫy. Thời gian ngôi làng bị tập kích trùng với thời gian chúng ta đến thành E-Rantel. Mà hành động tàn sát chính là đợi lúc chúng ta đến rồi mới ra tay, hơn nữa cố ý để sót lại vài người. Đây tuyệt đối là một cái bẫy.”

Những người sống sót tuyệt đối không phải là may mắn, mà là do đối phương cố tình cho họ chạy thoát. Mục đích là để cho bên mình phái người bảo hộ những người kia, binh lực bị phân tán.

“Warrior-Captain, ngài biết rõ đây là một cái bẫy, còn muốn đưa chân vào sao?”

“Đúng vậy...”

“Warrior-Captain, tôi biết ngài rất lợi hại, dù có đối mặt với một trăm kỵ sĩ, ngài vẫn có thể giành chiến thắng. Nhưng nếu đối phương có Magic Caster. Chỉ cần có hắn trong đội hình cho dù là ngài cũng sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ. Nếu đụng phải niềm kiêu ngạo của đế quốc – Tứ đại kỵ sĩ, thì với trang bị hiện tại của ngài thì phần thắng là không lớn. Cho nên thuộc hạ hi vọng ngài nên suy nghĩ kỹ. Vương quốc có thể mất đi vài ngôi làng, quốc vương có thể tổn hại chút thể diện nhưng không thể mất đi ngài.”

Gazef không nói gì, trong khi đội phó tiếp tục nói:

“Nếu ngài không muốn rút lui, thì bỏ lại những thôn dân này, cả đội cùng nhau truy kích.”

“Đây có lẽ là một lựa chọn sáng suốt...Nhưng ta không thể thấy chết mà không cứu. Nếu đem bỏ họ tại nơi này, người nghĩ họ có thể sống sót sao?”

Đội phó im lặng, hẳn biết rằng bỏ lại những nạn dân này, tương đương với việc khai tử bọn họ. Nếu không có ai bảo hộ, bọn họ sẽ chết trong vài ngày tới.

Biết là như vậy nhưng đội phó vẫn tiếp tục nói.

“Warrior-Captain, tính mạng ngài là quan trọng nhất, những người dân này không thể nào so sánh được.”

Gazef hiểu rõ nỗi khó xử của đội phó khi phải quyết định như vậy, cũng chính vì vậy mà anh để cho đội phó nói ra những lời như thế. Dù vậy, anh vẫn không có cách nào đáp ứng yêu cầu như vậy.

“Ta xuất thân là một bình dân, cũng như người vậy.”

“Đúng vậy, thuộc hạ bởi vì ngưỡng mộ Warrior-Captain nên mới quyết định tham gia vào quân ngũ.”

“Ta nhớ quê hương của người cũng là một ngôi làng nhỏ.”

“Đúng thế. Cho nên...”

“Cuộc sống tại một ngôi làng không hề dễ dàng, thường xuyên bị chết bởi những hoàn cảnh xung quanh. Chính là do quái vật tập kích tạo thành thương vong chủ yếu phải không?”

“...Đúng vậy.”

“Gặp phải quái vật, binh lính bình thường cũng không thể chống đỡ. Nếu không có những người chuyên đối phó lũ quái vật - Những mạo hiểm giả, thì những dân làng chỉ có thể chờ cho lũ quái vật này đi qua thôi.”

"... Đúng vậy."

“Người đã từng chờ mong một ai đó đến giúp đỡ? Nhưng khi những quý tộc kia không thềm đưa tay ra, ai có thể có đủ quyền lực và sức mạnh để giúp đỡ?”

“Nếu nói không hi vọng thì là nói dối, nhưng xưa nay có ai chịu đưa tay ra giúp đỡ. Đương nhiên tầng lớp quý tộc sẽ không bao giờ làm chuyện không mang lại lợi ích như vậy.”

“Một khi đã như vậy...thì hãy chứng minh rằng điều đó không phải là sự thật đi. Hãy cứu giúp bọn họ.”

Đội phó im lặng, nghĩ về những trải nghiệm của bản thân.

“Đội phó, hãy cho những dân làng này biết thế nào là giúp đỡ kẻ yếu, thế nào là biết rõ nguy hiểm vẫn xả thân cứu giúp. Hãy cho bọn họ hi vọng, hi vọng về những người mạnh mẽ sẽ đến và giúp đỡ họ.”

Ánh mắt Gazef và đội phó gặp nhau, họ có thể nhìn thấy những cảm xúc lẫn lộn trong mắt đối phương.

Đội phó cuối cùng cũng nhượng bộ, dằn vế mặt mỗi nói.

“Vậy hãy để ta thay ngài dẫn đội truy kích, rất nhiều người có thể thay thế ta, nhưng không ai có thể thay thế được ngài.”

“Đừng nói nhảm nữa. Ta lúc nào cũng có thể sống sót được. Với lại hiện tại chúng ta cũng không phải đi tìm cái chết mà là đi giải cứu người dân của vương quốc.”

Đội phó nhiều lần muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng quyết định không nói gì.

“Lập tức chọn ra vài người bảo vệ dân làng lùi về E-Rantel đi.”

Bầu trời về chiều nhuộm đỏ khắp thảo nguyên. Nhiều bóng người đột nhiên xuất hiện.

Một đội ngũ khoảng 45 người bỗng nhiên xuất hiện. Bọn họ xuất hiện không có chút dấu vết nào, cứ như là chui ra từ trong không khí vậy. Rõ ràng là do tác dụng của ma thuật.

Nhìn qua liền có thể nhận ra đyợc đám ngýời này không đơn thuần là lính đánh thuê, người lữ hành hay mạo hiểm giả. Bởi vì bọn họ mặc trang phục giống hệt nhau. Áo giáp đặc chế từ kim loại quý, giúp tăng cường phòng ngự cũng như tính cơ động. Trang phục bên ngoài được tăng cường bằng một lớp ma thuật có hiệu quả phòng ngự mạnh hơn bất kì loại giáp thông thường nào.

Trên lưng mỗi người là một chiếc túi da nhỏ, khác hẳn với loại ba lô mà những người lữ hành hay mang theo mỗi khi đi du lịch. Trên eo đều được trang bị một chiếc thắt lưng đặc biệt, có mang theo vài bình thuốc. Áo choàng sau lưng cũng toát ra dấu hiệu của vật phẩm ma thuật.

Bất kể là áo giáp hay trang bị khác thì chúng đều cần một lượng lớn tiền bạc và thời gian để có thể phân phối và trang bị cho từng người. Điều này chứng tỏ sau lưng những người này là một đế quốc khổng lồ.

Tuy vậy thì trang bị bên ngoài không có bất cứ dấu hiệu đại biểu thân phận. Nói cách khác thì nhưng người này đang che dấu thân phận - một đội quân xâm nhập trái phép.

Ánh mắt của đám người mới xuất hiện nhìn về phía ngôi làng bị tàn phá. Tuy rằng phía trước nồng nặc mùi cháy khét xen lẫn mùi máu tươi gay mũi, nhưng trên mặt những người này không biểu lộ chút tình cảm nào, giống như là họ đã quá quen thuộc với những chuyện này rồi. Lãnh huyết chính là từ thích hợp nhất để miêu tả về những con người này.

“...Chạy trốn sao.”

Giọng nói bình thản vang lên, mang theo hơi chút thất vọng.

“...Không có cách nào khác. Tiếp tục tấn công các ngôi làng khác đi. Chúng ta cần đem con dã thú dụ vào bẫy, rồi mới có thể tiêu diệt nó được.”

Người đàn ông ánh mắt nhìn theo phương hướng đoàn người Gazef rời đi.

“Nói cho ta biết ngôi làng nào là mục tiêu tiếp theo.”

Phần 3:

Bên trong đấu trường, Momonga duỗi ngón tay, chuẩn bị thực hiện một ma thuật vào con bù nhìn.

Ngoại trừ các ma thuật sát thương cơ bản, Momonga tập trung nhiều vào ma thuật [Đột tử] và [Hiệu ứng gia tăng sát thương]. Vì vậy, đối với các loại phi sinh vật thì sát thương của Momonga tương đối thấp. Trên thực tế, anh thường xuyên sử dụng ma thuật sát thương cơ bản, bởi vì class Necromancer sẽ tự động gia tăng sát thương phép thuật cho mục tiêu do ảnh hưởng từ kỹ năng [Hiệu ứng gia tăng sát thương]. Kết quả là trong những cuộc chiến quy mô lớn, sát thương của anh còn mạnh hơn những class chiến đấu khác.

Momonga duỗi ra ngón tay, định phóng ma thuật vào người bù nhìn ở cuối góc sân đấu.

Momonga liếc mắt nhìn về phía hai đứa nhóc đang lộ vẻ chờ mong bên cạnh. Trong lòng cảm thấy có chút áp lực, liệu mình có thể thỏa mãn chờ mong của bọn chúng hay không đây.

Momonga nhìn trộm về phía hai con quái vật khổng lồ. Chúng cao tới 3 mét, với khung xương cực kì rắn chắc. Những cơ bắp to khỏe, được bao phủ bởi lớp da dày và những chiếc vảy cứng rắn hơn thép.

Ngoài ra, chúng có đầu của một con rồng, chiếc đuôi dài thô to như một gốc cây cổ thụ. Trông bọn chúng giống rồng, nhưng sau lưng lại không có cánh. Hai cánh tay to hơn thân thể của một người đàn ông trưởng thành cầm vũ khí kì lạ vừa giống một thanh kiếm, vừa giống một tấm khiên. Hai con quái vật hệ rồng này là do Aura triệu hồi đến. Với tư cách một Beast Tamer cô nhóc hoàn toàn có thể không chế chúng chuẩn bị cho các trò chơi tại đấu trường này. Tuy rằng level chỉ tầm 55, nhưng với sức chịu đựng mạnh mẽ, và lực tấn công cực mạnh đến từ cái vũ khí kì cục kia, bọn chúng hoàn toàn có thể xếp vào hàng ngũ của những con quái vật cao cấp.

Momonga khẽ thở dài, đôi mắt trông rộng hướng về phía những con bù nhìn rơm.

Anh đang rất đau đầu khi hai đôi mắt tràn đầy chờ mong cứ nhìn chằm chằm vào người. Mục đích lần này của Momonga là kiểm tra xem có thể sử dụng ma thuật tại thế giới này hay không.

Việc cho phép Aura Bella Fiora tham gia cái ma thuật thực nghiệm này chủ yếu bởi vì cô nhóc là một trong các thủ vệ, và cũng để phô diễn sức mạnh của bản thân cho chúng thấy rằng việc phản bội mình là một hành động ngu xuẩn.

Chỉ là hai cái nhóc con này không có chút dấu hiệu phản bội nào. Chẳng qua nếu mình không còn ma thuật thì chẳng có gì đảm bảo rằng họ vẫn trung thành với mình như trước.

Thái độ của Aura đối với Momonga cảm giác như cô bé đã biết Momonga rất lâu rồi, nhưng với Momonga mà nói thì chẳng khác gì lần gặp gỡ đầu tiên cả.

Có thể thấy rằng các thiết lập của hai đứa trẻ này được lập trình một cách cẩn thận. Chúng chính là những đứa trẻ thông minh nhất của guild. Tuy nhiên, trên đời này không tồn tại bất cứ thứ gì hoàn hảo. Phản ứng, hành động, hình thức, tất cả đều được thiết lập rất tỉ mỉ, nhưng sẽ tồn tại sai sót ở đâu đó.

Hiện tại, họ là những sinh vật thông minh, có suy nghĩ và hành động riêng của bản thân, những sai sót này có thể sẽ ảnh hưởng đến hành vi của họ bằng một cách nào đó không thể biết trước được. Nếu những sai sót trong thiết kế ấy không làm thay đổi lòng trung thành của họ, thì chúng sẽ thay đổi những gì đây. Nói đến lòng trung thành, trong hệ thống không ghi lại những hành vi thể hiện lòng trung thành của những NPC đối với Momonga. Như vậy thì việc có chấp hành hay không chấp hành mệnh lệnh, thì ở mỗi người lại có cách hành động khác nhau. Nếu chỉ đơn giản là không chấp hành mệnh lệnh thì còn dễ xử lý, nếu họ phát hiện anh không có sức mạnh như mong muốn, liệu họ có rời bỏ anh hay không?

Tuy rằng quá nhiều nghi vấn là không tốt, nhưng hoàn toàn tin cậy cũng không phải là hành động khôn ngoan

Tóm lại trước mắt thì cẩn thận không phải là thừa

Đương nhiên, mục đích khác của việc này là nếu như không thể sử dụng ma thuật thì có thể thương lượng với Aura và Mare.

Đơn giản vì hai tên nhóc này đều cho rằng anh đang thử nghiệm sức mạnh của cây trượng. Trong trường hợp không thể dùng ma thuật, Momonga hoàn toàn có thể đổ tại do ma thuật không có hiệu quả

Kế hoạch thật hoàn hảo.

Momonga không khỏi tự khen bản thân mình một chút. “Từ khi nào mà đầu óc mình có thể linh hoạt như vậy?” Momonga tự hỏi. Một câu hỏi mà không ai có thể trả lời cho dù là bản thân anh.

Ném cái nghi vấn vừa hiện ra trong đầu lên chín tầng mây, Momonga bắt đầu suy nghĩ về hệ thống ma thuật trong Yggdrasil.

Trong trò chơi, hệ thống ma thuật chia làm 11 cấp, bao gồm từ cấp 1 đến cấp 10 cộng thêm một siêu cấp ma pháp tổng số lượng khoảng hơn 6000 loại. Những ma thuật này tạo ra vô số các hệ thống khác nhau, trong đó Momonga có thể sử dụng 718 loại ma thuật. Bình thường thì một người chơi level 100 chỉ có thể sử dụng tối đa 300 loại ma thuật. Điều này có thể chứng minh cho sức mạnh của Momonga không hề tầm thường chút nào.

Hầu hết tất cả những ma thuật có thể sử dụng đều được ghi tạc trong đầu Momonga, và anh đang tự hỏi nên sử dụng loại ma thuật nào là hợp lý nhất.

Đầu tiên, quy tắc không được tấn công bạn đồng hành đã bị giải trừ, do đó phạm vi của ma thuật phải được xác định rõ. Cho nên hiện tại ma thuật quan trọng không phải ở chọn mục tiêu mà là xác định phạm vi ảnh hưởng.

Tiếp theo là phải khóa mục tiêu vào những con bù nhìn, cho nên...

Ở Yggdrasil, chỉ cần ấn vào biểu tượng của ma thuật nào thì ma thuật đó sẽ được phát động. Nhưng hiện tại thì không có bất cứ biểu tượng ma thuật nào hiện ra.

Vậy nên phải lựa chọn phương pháp khác.

Tuy rằng còn chưa xác định được, nhưng hiện tại Momonga đã có chút hiểu biết phải làm như thế nào.

Anh cảm giác được năng lực đang tiềm ẩn bên trong cơ thể mình. Phải kết nối được với luồng năng lực ấy. Momonga tập trung, giống như lúc sử dụng chiếc nhẫn dịch chuyển. Lúc này, hàng loạt những biểu tượng ma thuật hiện lên, lơ lửng trong không khí...

Momonga khẽ nở nụ cười.

Phạm vi ảnh hưởng, thời gian niệm chú cũng, khoảng thời gian giữa hai lần phát động ma thuật liên tiếp tất cả đều rõ ràng. Xác nhận được năng lực của mình, Momonga cảm giác nội tâm vô cùng hưng phấn, vô cùng thỏa mãn, bởi vì ma thuật chính là sức mạnh của mình, nắm giữ sức mạnh chính là nắm giữ vận mệnh của bản thân mình, loại cảm giác mà anh chưa bao giờ trải qua tại Yggdrasil.

Tâm tình Momonga vô cùng vui sướng. Mặc dù anh biết chúng sẽ nhanh chóng hạ nhiệt, nhưng những tâm tình này mang đến cho Momonga sự hưng phấn không hề nhỏ. Tập trung sức mạnh nơi đầu ngón tay, Momonga nhẹ nhàng nói

“Fire Ball”

Một quả cầu lửa nhằm hướng đám bù nhìn rồm bay tới. Quả cầu đánh vào con bù nhìn đầu tiên, nổ tung tạo ra một ngọn lửa cực lớn, bao trùm và thiêu rụi hoàn toàn con bù nhìn. Ngọn lửa còn lan sang những con khác và nhanh chóng hóa kiếp cho bọn chúng.

Tất cả chỉ phát sinh trong giây lát. Trừ bỏ thiêu rụi toàn bộ những con bù nhìn, không có thêm tình huống nào khác.

“Ha ha ha...”

Aura và Mare khó hiểu nhìn Momonga, rồi cùng nhau bật cười khúc khích.

“Aura, chuẩn bị thêm bù nhìn rơm đi.”

“A, tuân lệnh! Mau mang thêm ra!”

Một con rơm khác được gọi ra, thay thế cho con bù nhìn vừa cháy lúc nãy

Momonga tiến đến bên cạnh con bù nhìn mới, đưa tay ra và niệm chú.

“Razing flames”

Một trụ lửa đột ngột hiện ra và bao phủ con bù nhìn. Momonga tiếp tục sử dụng ma thuật lên những con bù nhìn còn lại.

“Fire Ball”

Tất cả số bù nhìn vừa được thay mới tiếp tục hóa thành tro.

Thời gian giữa hai lần sử dụng phép giống như trong Yggdrasil. Không, theo một mặt nào đó mà nói thì nhanh hơn khá nhiều. Lí do là trong trò chơi, bạn phải lựa chọn ma thuật, chọn mục tiêu rồi mới có thể phát động được.

“Hoàn hảo.”

Kết quả thí nghiệm tương đối hài lòng.

“Momonga-sama, có cần chuẩn bị thêm bù nhìn rơm không ạ?”

Aura vẫn cái vẻ mặt khó hiểu đó. Trong ấn tượng của cô nhóc, Momonga là một pháp sư vô cùng mạnh mẽ, cho nên những điều vừa rồi không có gì đặc biệt cả.

Nhưng Momonga muốn cho cặp sinh đôi này một ấn tượng mơ hồ như thế, và mục đích này đã đạt được.

“...Không cần. Ta nghĩ muốn tiến hành một thực nghiệm khác.”

Bỏ qua đề nghị của Aura, Momonga tiếp tục thí nghiệm tiếp theo.

“Tin nhắn”

Đối tượng của lần liên lạc này là GM. Trong Yggdrasill, khi sử dụng hệ thống [Tin nhắn], nếu đối phương đang ở trong trò chơi sẽ nghe thấy tiếng nhạc như chuông điện thoại, nếu không có thì liên lạc lập tức sẽ bị ngắt.

Ngay lúc này, một cảm giác kì lạ xuất hiện trong đầu Momonga. Nó giống như có một sợi tơ gì đó từ trong não bộ liên tục truyền ra các tín hiệu, nhằm tìm kiếm đối tượng liên lạc. Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Momonga được trải nghiệm cảm giác kì lạ đến như vậy.

Loại cảm giác này kéo dài một thời gian ngắn rồi dừng lại, cuối cùng vẫn không có liên lạc.

Momonga lặp lại quá trình vừa rồi, nhưng thay đổi đối tượng tìm kiếm, không phải là GM nữa, mà là những người bạn cũ, thành viên Ainz Ooal Gown guild.

Mang theo một chút chờ mong, Momonga phát động ma thuật. Không có bất cứ trả lời nào. Điều này cũng trong dự liệu. Momonga nhẹ nhàng lắc đầu, một chút thất vọng xẹt qua, nhưng nó nhanh chóng biến mất.

Cuối cùng, anh đành dùng nó liên lạc với Sebastian

Ma thuật [Tin nhắn] có thể sử dụng. Hơn nữa rất có thể chỉ giới hạn đối với sinh vật trong thế giới này thôi.

“Momonga-sama”

Một giọng nói mang theo sự kính trọng truyền vào trong đầu Momonga. Anh thầm nghĩ rằng ở đâu đó, Sebastian đang cung kính cúi đầu, giống như nhân viên công ty ở thế giới thực vậy.

Đang lúc suy nghĩ lung tung, Momonga có chút im lặng không đáp lại lời nói của Sebastian, ngài quân gia cảm thấy có chút kì lạ, liền mở miệng lần nữa

“Xin hỏi làm sao vậy?”

“A, thật có lỗi, ta có chút thất thần. Đúng rồi, tình huống xung quanh như thế nào?”

“Thần xin báo cáo, xung quanh chúng ta là một đồng cỏ rộng lớn, và không có sự xuất hiện của bất kì sinh vật thông minh nào.”

“Đồng cỏ...không phải đầm lầy sao.”

Nguyên bản thì Lăng Mộ Ngầm Vĩ Đại Nazarick được xây dựng trong một đầm lầy, xung quanh là những quái vật loại ếch gọi là Vick. Một màn sương độc bao phủ toàn bộ đầm lầy tạo nên một lá chắn tự nhiên cho Lăng mộ.

“Đúng vậy, thần xin xác nhận xung quanh chúng ta là một đồng cỏ.”

Momonga nhẹ nhàng cười.

Tình hình có chút phức tạp rồi.

“Nói cách khác thì toàn bộ Nazarik đã bị di chuyển đến một nơi không xác định? Sebastian, trên không trung có cái gì tồn tại hay không, hoặc là bất kì tin tức gì?”

“Không có bất kì thứ gì hay tin tức nào. Cùng với tầng thứ 6 giống nhau, một bầu trời đêm vô tận.”

“Người nói là bầu trời đêm? Xung quanh không có bất cứ thứ gì kì quái, không có một con quái vật nào?”

“Không có...không có bất cứ phát hiện nào. Ngoại trừ Nazarik thì nơi này không tồn tại bất cứ kiến trúc nào khác.”

Kiến trúc cũng không có.

“Như vậy sao...”

Nên nói gì bây giờ? Lí trí vẫn không tin được nhưng trong tim anh đã ngầm thừa nhận chuyện này là sự thật.

Sebastian vẫn trầm mặc, như đang đợi một chỉ thị gì đó. Momonga nhìn về phía cổ tay trái. Khoảng 20 phút nữa mọi người sẽ tập trung tại đây. Trước mắt thì chỉ có thể đưa ra cái chỉ thị kia mà thôi.

“Hai mươi phút sau trở về. Đến thẳng đấu trường tầng 6 tập hợp với những thủ vệ khác. Lúc đó hãy nói rõ tình huống xung quanh cho mọi người biết.”

“Tuân mệnh.”

“Như vậy, trước khi trở về hãy tận lực thu thập thêm thông tin đi.”

Nghe được Sebastian đáp ứng mệnh lệnh, Momonga lập tức giải trừ liên lạc.

Đang lúc Momonga không biết làm gì tiếp theo, anh nhớ đến hai nhóc con đang ngược đôi mắt chờ mong nhìn mình.

Như đã nói từ đầu, phải để cho họ kiến thức sức mạnh của cây trượng. Momonga cầm cây pháp trượng trên tay, do dự không biết nên dùng ma thuật nào.

Ẩn giấu bên trong cây trượng là vô số lực lượng, có quái vật, có tinh linh, có cả những linh hồn... và nếu muốn, Momonga hoàn toàn có thể nhanh chóng triệu hồi chúng ra để sử dụng.

À, cái này có vẻ hoành tráng đây [Triệu hồi căn nguyên Hỏa nguyên tố]

Nghĩ thầm như vậy, Momonga lựa chọn viên hỏa ngọc được khảm bên trên cây trượng, tập trung tinh thần và niệm chú.

“[Summon Primal Fire Elemental]”

Câu thần chú của Momonga vừa dứt, miệng rắn ngậm viên hỏa ngọc bắt đầu phát sáng. Momonga giơ cao cây pháp trượng, một quang cầu thật lớn được sinh ra. Quang cầu xoay tròn, lấy nó làm trung tâm, một lỗc xoáy lửa dần hình thành. Lỗc lửa xoay càng ngày càng nhanh, cuối cùng vọt lên cao tạo thành một con Hỏa long cực lớn. Những cơn sóng nhiệt cuồn cuộn tỏa ra chung quanh, làm cho toàn bộ đấu trường như một lò luyện ngục.

Khóe mắt Momonga nhìn sang bên cạnh. Hai con quái long đang đứng chắn cho cặp song sinh. Sóng nhiệt thổi qua người Momonga, làm áo choàng của anh bay phần phật. Ngoại trừ vậy thì những cơn gió này chẳng có ảnh hưởng gì nhiều đến Momonga, bởi vì thân là một Undead, việc sở hữu năng lực kháng hỏa là rất bình thường. Cho dù nhiệt độ có tăng cao hơn nữa thì cũng chẳng thể nào làm bị thương đến Momonga.

Rồng lửa xoay cực nhanh, hút sạch không khí trong đấu trường, bay vút lên cao tạo nên những tia sáng chói mắt, dần dần ngưng tụ lại thành hình dáng của một con người.

Căn nguyên hỏa nguyên tố- nguyên tố tinh linh cao cấp nhất, với mức level cao tới 85, nó hoàn toàn được xếp vào top những con quái vật mạnh mẽ nhất. Giống như lúc triệu hồi Sói ánh trắng, Momonga cũng cảm nhận được liên kết giữa anh và tinh linh này.

“Wow...!!!”

Ánh mắt Aura tỏa sáng, miệng phát ra âm thanh cảm thán nghe cực kì dễ thương.

Cô nhóc biết rằng ma thuật triệu hồi của bản thân không thể nào triệu hồi được quái vật cao cấp như vậy, vậy nên vẻ mặt Aura cực kì vui vẻ, giống như một đứa trẻ nhận được món quà giáng sinh mà nó yêu thích vậy.

“Có muốn đánh với nó một chút không?”

"A?"

"A, a?"

Hơi chút sững sốt, Aura nở một nụ cười nhẹ. Nụ cười này không giống như nụ cười của một đứa trẻ mà nó mang theo vẻ dữ tợn của một con quái vật. Nhưng ở bên cạnh, nụ cười của Mare trông giống trẻ con hơn.

“Thần có thể thật sao?”

“Đừng lo, dù ngươi có tiêu diệt nó cũng không sao cả.”

Momonga nhún vai, vẻ không thèm quan tâm. Sức mạnh của cây trượng cho phép mỗi ngày triệu hồi hỏa nguyên tố tinh linh một lần. Nói cách khác thì qua ngày mai có thể gọi về một con khác. Bởi vậy cho dù tiêu diệt nguyên tố tinh linh này thì cũng không có tổn thất gì quá lớn.

“A, thần đột nhiên nhớ ra có chút chuyện chưa xử lí, cho nên...”

“Mare.”

Một bàn tay giữ chặt cổ áo của Mare, đập tan cái âm mưu đào tẩu của thằng bé. Có thể nói là bà chị của hắn hoàn toàn không cho hắn thoát khỏi trận đấu này. Đối với Momonga mà nói, hai đứa nhóc con này chỉ có bề ngoài là giống nhau, còn tính cách bên trong thì đối nghịch nhau hoàn toàn, khuôn mặt Aura thì tươi cười, còn khuôn mặt của Mare thì đông cứng lại, tựa như sắp ngất xỉu đến nơi.

Mare bị Aura cứng rắn lôi đến trước hỏa nguyên tố. Ánh mắt không ngừng nhìn đông nhìn tây, tìm kiếm chút thương hại từ phía Momonga.

Nhưng mà trong cái trường hợp này thì Momonga đang ôm tâm trạng xem kịch, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt cún con của Mare.

“Được rồi, hai người các người vui đùa với nó một chút đi, mà nếu không may bị thương thì đừng tính lên đầu ta đấy nhé.”

“Kay--.”

Aura mười phần hưng phấn đáp lại, xen lẫn trong đó vài tiếng kêu uể oải của Mare. Momonga cảm thấy Mare sẽ không có chút oán trách nào cả, đồng thời, anh muốn thử nghiệm mức độ liên kết của mình với quái vật mà mình triệu hồi, do đó anh mới hạ lệnh cho cặp song sinh tân công hỏa nguyên tố tinh linh này.

Đôi mắt với ngọn lửa cuồng bạo phát ra từ tinh linh, Aura và Mare áp dụng chiến thuật khi 1 vs 2. Aura dùng cây roi của mình chống lại những ngọn lửa, trong khi Mare đứng ở phía sau dùng ma thuật để thương tổn đối thủ.

“Xem ra chúng có vẻ rất thành thạo!!”

Momonga rời tầm mắt khỏi trận chiến, không có ý nghĩa, level kém nhau quá xa. Anh bắt đầu suy nghĩ đến việc thu thập thêm thông tin về thế giới này.

Ma thuật và vật phẩm kích hoạt đã được xác nhận. Như vậy tiếp theo là phải điều tra về những trang bị khác. Đặc biệt là...quyển trục, pháp trượng, đũa phép... tất cả đều là vật phẩm ma thuật.

Scroll là loại vật phẩm tiêu hao, pháp trượng và đũa phép là hai loại vật phẩm phải tính toán chính xác sức chịu đựng của chúng trước khi đem ra sử dụng

(Chú thích: độ bền của vật phẩm).

Momonga sở hữu số lượng vật phẩm ma thuật cực kì lớn. Trên cơ bản thì anh cảm thấy tiếc khi sử dụng chúng, cho nên không phải tình huống bắt buộc thì anh không bao giờ sử dụng các loại vật phẩm tiêu hao này. Thậm chí khi đối mặt với những con boss mạnh nhất thì Momonga cũng không tình nguyện sử dụng vật phẩm hồi phục cao cấp. Cái này không phải là tính cách cẩn thận mà anh chính là một tên thần giữ của, keo kiệt cũng không thể mô tả hết tính cách đó được. Bởi vậy mà vật phẩm không ngừng tích lũy, số lượng hiện tại có thể nói là một con số đáng sợ.

Trong Yggdarsil, Momonga giữ tất cả vật phẩm của mình trong rương đồ. Nhưng hiện tại thì cái rương đó chạy đi nơi nào đây?

Momonga nhớ lại động tác mở rương đồ, đưa tay lên không trung và bắt đầu tìm kiếm. Bàn tay xương xẩu lướt ngang qua không gian và biến mất.

Bỗng nhiên, bàn tay Momonga quét ngang một cái. Lúc này không gian trước mặt Momonga vốn trống rỗng hiện ra một ô cửa nhỏ, bên trong có một vài cây pháp trượng được tạo hình khá đẹp. Cái ô cửa này giống hệt như hòm đồ trong Yggdrasil.

Bàn tay Momonga di chuyển dọc theo cạnh của ô cửa, hình ảnh lần lượt thay đổi, Scroll, đũa phép, vũ khí, áo giáp, các loại trang sức, ngọc, đá quý, thuốc hồi máu... Như đã nói, số lượng vật phẩm cực kì kinh người.

Momonga cười khẽ, trong lòng cảm thấy an tâm không ít.

Hiện tại, nếu tất cả mọi người tại Nazarik phản bội mình, thì mình cũng có khả năng tự bảo vệ bản thân.

Nhìn cuộc chiến của cặp sinh đôi và hỏa tinh linh, Momonga không khỏi tự hỏi.

Bên họ vẫn là NPC sao?

Không, họ bây giờ đã có suy nghĩ và ý thức không kém gì nhân loại. Nếu là một chương trình thì không thể nào biểu ra tình cảm tinh tế đến như vậy. Hẳn là do một nguyên nhân nào đó mà những NPC này mới có thể trở thành nhân loại.

Rất curious thì thế giới này đã xảy ra chuyện gì?

Không thể nào biết được. Nếu nơi này có thể sử dụng ma thuật của Yggdrasil, như vậy có thể coi nơi này vẫn là thế giới game Yggdrasil, nhưng theo những gì vừa trải qua thì lại không giống như thế giới game. Đến tận cùng thì nơi này là thế giới game hay một thế giới khác? Hẳn là một trong số đó đi. Mặc dù vẫn có chút lạ lùng.

Nếu những năng lực của Yggdrasil vẫn còn tồn tại, có thể kết luận rằng tất cả mọi thứ trong Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick này, quái vật cho đến NPC, tất cả đều căn cứ trên dữ liệu của Yggdrasil, như vậy thì không có ai là kẻ thù của anh.

Vậy đây là họ không còn là những dữ liệu đơn thuần nữa.

Chính vì vậy mà không thể dùng thái độ trước kia mà đối mặt với họ nữa. Chỉ có thể tạm thời bày ra tư thái của một kẻ thống trị, thể hiện uy quyền tuyệt đối của bản thân mới có thể an toàn trong thế giới này.

Sau này nên áp dụng hành động thế nào?

Trước mắt nên cố gắng thu thập thêm thông tin, tuy rằng không biết được chuyện gì đang xảy ra, nhưng hiện tại, Momonga giống như một người lần đầu tiên rời khỏi căn hộ của mình đi du lịch thế giới bên ngoài. Phải thận trọng, cẩn thận thu thập càng nhiều thông tin, mới tăng thêm khả năng sống sót của bản thân tại nơi này.

Nếu đây là một thế giới khác, có nên cố gắng tìm cách trở về thế giới của mình không?

Nếu có bạn bè ở bên kia thì nên làm vậy. Nếu cha mẹ còn sống thì càng phải trở về. Nếu có bạn gái thì....

Nhưng là bên người không có những người đó.

Một cuộc sống nhàm chán, đến công ty đi làm, rồi lại trở về nhà. Nếu như ngày trước còn có thể vào Yggdrasil, cùng bạn bè vui vẻ quên trời đất nhưng bây giờ, nếu trở về còn có những thứ như vậy sao?

Nói thì nói vậy chứ vẫn nên cố gắng nghĩ biện pháp trở về, rồi quyết định sau. Có nhiều lựa chọn vẫn tốt hơn, bởi vì thế giới bên kia chưa hẳn đã tốt đẹp.

“Nên làm thế nào đây...?”

Momonga thở dài, trong giọng nói mang theo một chút cô đơn.

Phần 4:

Hỏa nguyên tố tinh linh khổng lồ dần dần tiêu tán trong không khí, hơi nóng theo đó cũng chậm rãi biến mất. Momonga cũng cảm giác được mối liên kết giữa anh và hỏa tinh linh đã biến mất.

Tuy rằng hỏa nguyên tố tinh linh có sức phá hoại cực kì mạnh và độ phòng thủ trâu, nhưng khi phải đối mặt với kẻ thù thì ngọn lửa của chúng có thể bị vô hiệu hóa, đối với một vài người có sự nhanh nhẹn như Aura thì nó chẳng khác nào một cái bao cát di động, chỉ có nước ăn đòn.

Nói đúng ra thì với class cận chiến như Aura thì khi phải đối mặt với hỏa tinh linh kia sẽ phải chịu một chút thương tổn nhất định, nhưng cô bé Aura này còn có Mare, một Druid hỗ trợ phía sau thì cái thương tổn này hoàn toàn không có khả năng xảy ra. Trong trận đấu vừa rồi, Mare đã sử dụng năng lực cường hóa hoặc suy yếu của Druid để giúp đỡ bà chị của mình.

Hai người- một người tấn công và một người hỗ trợ phối hợp với nhau một cách cực kì hoàn hảo. Đồng thời Momonga cũng cảm nhận được trận chiến này không hề giống với bất kì trận chiến nào trong game cả, đây là một cuộc chiến thực sự.

“Xuất sắc...Hai người các ngươi...đều rất xuất sắc.”

Nghe được lời khen ngợi của Momonga, hai đứa nhóc này đều lộ ra vẻ khoái trá, mỉm cười.

“Cảm ơn lời khen ngợi của ngài Momonga-sama. Thật lâu rồi mới được vận động sảng khoái như vậy.”

Hai người lấy tay lau đi mồ hôi trên trán, nhưng mà vừa lau xong thì mồ hôi lại theo làn da ngấn đen của hai đứa mà thi nhau rơi xuống.

Momonga im lặng, bàn tay phải mở ra hòm đồ, lấy ra --- ‘Bình nước vô hạn’.

Thế giới Yggdrasil tuy rằng hạn chế cảm giác của người chơi, nhưng để tăng tính chân thực cho game thì nhà phát hành vẫn cài đặt chế độ [Đói] và [Khát]. Mặc dù vậy, hai cái chế độ này chả có tí liên quan nào đến một undead như Momonga. Bản thân Momonga cũng chưa từng dùng qua loại vật phẩm này cả. Nhiều lắm cũng chỉ dùng để bổ sung nước cho thú cưỡi của bản thân thôi.

Nhưng dòng nước từ không khí rót vào bình thủy tinh. Dòng nước mát lạnh va chạm với thành bình tạo nên những bọt nước lấp lánh.

Sau đó, Momonga lấy ra hai cái chén thủy tinh nhỏ, rót đầy nước vào đó rồi đưa đến cho cặp song sinh.

“Aura, Mare, uống nước đi.”

“A, cái này...Momonga-sama.”

“À, ma thuật của ta cũng có khả năng tạo ra nước.”

Nhìn Aura liên tục xua tay, còn Mare liên tục lắc đầu, Momonga không khỏi cười khở:

Cái này không cần đề ý. Các người biểu hiện rất tốt, xứng đáng được thưởng.”

“WOWW!!”

“Ô a...”

Aura cảm thấy thẹn thùng, mặt cô nhóc đỏ tới tận mang tai, có chút rón rén thò tay tiếp nhận cái chén.

“Cảm ơn ngài Momonga-sama.”

“Thật ngại. Phải để Ngài đích thân rót nước cho ta a.”

Có cần phải hạnh phúc như vậy không?

Aura không cự tuyệt nữa, đưa tay nâng chén uống một hơi. Yết hầu cô bé chuyển động nhẹ nhàng. Vài giọt nước chảy qua khóe miệng lăn xuống và biến mất ở trước ngực. Còn Mare thì chậm rãi nhấp nháp từng ngụm nhỏ. Chỉ một động tác uống nước thôi cũng thể hiện sự đối lập trong tính cách của cặp song sinh này.

Momonga nhìn động tác uống nước của hai người, bàn tay không tự chủ sờ sờ cổ họng toàn xương xẩu của mình, cảm giác như nó được bao phủ bởi một lớp da mỏng.

Đến bây giờ, cơ thể Momonga không cảm thấy khát nước cũng không có cảm giác mệt mỏi. Tuy đã biết rằng mình hiện tại là một undead, không thể nào tồn tại loại cảm giác này, nhưng khi phát hiện ra mình đã không còn là một nhân loại thì cảm giác có chút giống như đang mơ.

Momonga tiếp tục chạm vào cơ thể của mình. Không có da, thịt, mạch máu, dây thần kinh, hay nội tạng, cả thân thể bây giờ chỉ toàn xýng. Anh dõng nhý muốn xác nhận lại cảm giác thật sự của mình nên không ngừng chạm vào cơ thể của mình.

Xúc giác so với khi còn là nhân loại thì có chút chậm, có cảm giác như chạm vào một tấm vải mỏng phủ bên ngoài. Ngược lại, thị lực hay thính lực trở nên nhạy bén hơn không ít.

Cơ thể chỉ còn là một bộ xương, nghe có vẻ khá mỏng manh dễ vỡ, nhưng anh có thể cảm nhận được mỗi khớp xương so với thép còn cứng rắn hơn.

Hơn nữa tuy rằng cơ thể bây giờ cũng quá khác hoàn toàn nhưng trong lòng anh lại có một cảm giác thỏa mãn nhàn nhạt, cảm giác đây mới chính là cơ thể thật của chính mình. Có thể đây là lí do mà Momonga không có chút sợ hãi khi biết cơ thể mình đã biến thành một bộ xương trắng.

“Thêm chút nữa nhé?”

Momonga giờ bình nước lên, hỏi hai người.

“A, cảm ơn ngài. Thần thấy đủ rồi ạ.”

“Vậy sao? Còn người, Mare? Uống thêm chút nữa nhé?”

“Ô, a, thần ...thần cũng uống đủ rồi. Đã hết khát rồi ạ.”

Gật đầu đáp lại, Momonga thu hồi bình nước vào trong rương đồ.

Aura đột nhiên nói nhỏ.

“Thần vốn nghĩ ngài Momonga rất đáng sợ”

“Hử? Vậy sao? Nếu vậy thì bây giờ tốt hơn...”

“Tốt hơn rất nhiều! Tuyệt đối tốt hơn so với trước kia!”

“Vậy thì cứ như vậy đi”

Nghe được câu trả lời có chút kích động của Aura, Momonga có chút giật mình đáp lại.

“A, Momonga-sama, ngài sẽ không phải chỉ tốt với riêng chúng ta thôi phải không?”

Đối mặt với câu lầm bầm của Aura, Momonga không biết phải nói như thế nào, chỉ biết đưa tay xoa nhẹ lên đầu Aura

“Ha ha ha”

Aura biểu hiện giống như một chú cún con được âu yếm, vẻ mặt khá là thỏa mãn, còn Mare ở bên cạnh lộ ra vẻ hâm mộ. Lúc này, có một âm thanh truyền đến.

“A, ta là người đầu tiên đến sao?”

Âm điệu có vẻ trưởng thành nhưng giọng nói lại của một đứa trẻ mới lớn. Theo âm thanh vang lên, một cái bóng màu đen xuất hiện trên mặt đất. Cái bóng tụ lại, biến thành một cánh cửa không gian, và một bóng người chậm rãi từ bên trong đi ra.

Một bộ dạ phục màu đen, thoát nhìn có vẻ rất mềm mại. Chiếc váy dài, phồng to ở phía dưới nhìn qua có vẻ rất hoành tráng. Nửa thân trên được bao phủ bởi một chiếc áo khoác đẹp có đính một dải ruy băng bằng ren. Cô đeo một đôi găng tay dài màu trắng, do đó hầu như không lộ một chút da thịt nào ra bên ngoài.

Một cô gái với dung mạo cực kì xinh đẹp và làn da mềm mại như sáp ong. Mái tóc dài màu bạc được buộc lại gọn gàng, để lộ ra đôi mắt màu đỏ khá yêu dị.

Tuổi của cô khoảng chừng mười bốn tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn, bề ngoài trẻ con là một sự kết hợp đơn giản giữa tinh tế và đáng yêu, có thể nói là một vẻ đẹp thực sự. Tuy thế, bộ ngực của cô nàng lại không phù hợp với độ tuổi chút nào, có vẻ phát triển khá là mạnh mẽ

“Dịch chuyển tức thời đã bị nghiêm cấm trong Nazarik, ngươi còn cố tình sử dụng công dịch chuyển là sao? Ngươi hoàn toàn có thể dùng đôi chân của mình đi đến đấu trường, Shalltear.”

Một âm thanh không chút kiên nhẫn truyền đến bên tai Momonga. Giọng nói này lạnh như băng, hoàn toàn không tìm ra chút cún con làm nũng lúc này, tràn đầy một sự thù địch.

Mare ở bên cạnh run lên, cậu nhóc chậm rãi rời xa khỏi bà chị, có vẻ đó là một quyết định khá đúng đắn. Đối với sự quay ngoắt 180 độ như vậy của Aura, Momonga có chút giật mình hoảng sợ.

Người bước ra từ cánh cửa không gian màu đen kia là Shalltear. Cô nàng không thèm nhìn vào khuôn mặt dữ tợn của Aura mà tiến thẳng đến trước mặt Momonga.

Cơ thể cô nàng phát ra một mùi nước hoa đầy dụ dỗ.

“...Hôi quá.”

Aura ở bên cạnh chế nhạo một câu.

“Sẽ không phải là mùi cơ thể thối rữa của một undead đấy chứ.”

Mora bất giác theo phản xạ đưa tay lên mũi hít một cái. Shalltear nhú mày vẻ không vui.

“...Nói kiểu đấy hả. Người phải nhớ rằng Momonga-sama cũng là một undead đấy nhé.”

“Gi? Người mới là người nói lung tung, Shalltear. Momonga-sama sao có thể so sánh với lũ undead tầm thường kia được. Ngài ấy bây giờ đã vượt qua phạm trù bất tử rồi, có lẽ là cấp độ thần không chừng.”

Nghe được Shalltear và Aura “A”, “Ừ” chấp nhận thanh âm có chút không rõ ràng, bất quá trong Yggdrasill thì Momonga cũng chỉ là một undead bình thường, nên nghe cái điều này thì trong lòng có chút tự ti.

Tóm lại là không có cái gì gọi là siêu cấp undead hay undead cấp thần tồn tại nhé.

“Không, chị à, lời nói lúc nãy vẫn có chút không ổn a.”

“Là, là sao? A, được rồi, vậy thì nói lại. Khụ khụ...Sẽ không phải bởi vì mùi thịt rữa chứ hả?”

“Như vậy...coi như là có thể.”

Chấp nhận câu nói thứ hai của Aura, Shalltear đưa bàn tay mảnh khảnh về phía đầu của Momonga, làm ra tư thế ôm.

“A, chúa tể của em, người duy nhất mà em yêu, và là người em không kiểm soát được.”

Đôi môi đỏ tươi mở ra, để lộ đầu lưỡi ướt át. Đầu lưỡi giống như một sinh vật uốn éo, đem đôi môi ngon lành kia liếm một vòng. Trong miệng truyền đến mùi thơm khiến cho bất cứ thằng đàn ông nào cũng phải hưng phấn.

Mặc dù cô nàng có một vẻ đẹp vô cùng quyến rũ nhưng tuổi lại có vẻ như không đủ, hai sự tương phản đối lập này kết hợp làm cho người ta có chút ăn không tiêu. Hơn nữa cô nàng không đủ cao nên nếu cô ấy muốn với tới và ôm cổ anh, thì nó trông như anh đang đeo cô ấy trước cổ vậy.

Với một kẻ không có kỹ năng nói chuyện với con gái như Momonga mà nói, hành động như vậy vô cùng khiêu khích. Tuy rằng muốn lui bước về sau, nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định đứng nguyên tại chỗ.

Tính cách của cô nàng là vậy sao? Trong lòng Momonga suy nghĩ. Thế nhưng nghĩ tới người thiết kế cô nàng - Pelucino, thì cái tính cách này cũng không có gì lạ. Bởi vì Pelucio rất yêu thích H-game. Hắn còn tự hào rằng H-game là cuộc sống của hắn.

Shalltear Bloodfallen nhân vật được tạo ra bởi một kẻ không-hề-tốt-đẹp-gì này.

“...này này, kiểm chế một chút nha...”

Shalltear lần đầu tiên có phản ứng với tiếng hô hào, cô nàng dùng vẻ mặt trêu tức nhìn về phía Aura.

“A, bí đao lùn cũng ở đây sao? Xin lỗi nhé tôi không thấy cô ở đó, còn tưởng rằng cô không có mặt.”

Momonga cũng không có ý định can thiệp vào cuộc nói chuyện của hai cô nàng. Aura vẻ mặt run rẩy không ngừng, nhưng Shalltear bỏ qua sự tồn tại của cô nhóc, hướng tới Mare, nói:

“Cậu cũng sống không dễ dàng nhỉ, khi mà có một bà chị đầu óc không bình thường như vậy. Tốt nhất là cậu nên nhanh chóng rời xa cô ta đi, nếu không thì sớm muộn người cũng trở nên không bình thường đấy.”

Mare mặt tái xanh, bởi vì cậu biết rằng Shalltear lợi dụng cậu để tấn công bà chị của mình.

Nhưng Aura chỉ cười cười

“Àm ỉ quá đấy đồ ngực giả!!”

Một quả bom hạng nặng được quăng ra.

“Cô...cô đang làm nhằm cái gì thế.”

A, tính cách hoàn toàn trái ngược - Momonga nhin không được làm bầm.

Shalltear hoàn toàn bộc lộ ra tính cách của mình, không có dịu dàng như trước.

“Nhìn cái là biết, nó to bất thường thế kia cơ mà. Độn bao nhiêu miếng vào vậy?”

“Waah ahhhhh”

Shalltear không ngừng kích động mà xua tay, giống như là muốn áp đảo đối phương, vẻ mặt giờ mới cùng độ tuổi tương xứng. Đứng ở bên cạnh, Aura lộ ra nụ cười tinh quái.

“Nhiều miếng độn như vậy....nếu di chuyển thì nó sẽ rơi ra mất nhỉ?”

“Gluck!!”

Bị Aura chọc một chút, Shalltear phát ra một âm thanh kì quái.

“Nói trúng rồi! Ha ha ha...! Không thể đi bộ a! Cho nên mặc dù bị cấm nhưng vẫn cố tình dùng công dịch chuyển hả ”

“Im miệng! Đồ bí đao lùn! Ngươi hoàn toàn là sân bay, còn ta ít nhất...không ta hoàn toàn phát triển rồi đây.”

Shalltear liếc mình phản kích, nhưng nụ cười của Aura lại càng đậm hơn. Shalltear cảm giác sống lưng lạnh lạnh, lui nhẹ về phía sau một bước. Phản xạ bảo vệ bộ ngực của Shalltear làm cho người ta có cảm giác đáng thương.

“...tôi chỉ mới 76 tuổi,vẫn còn nhiều thời gian, không giống cô, undead không có tương lai. Thật đáng thương, không có tuổi dậy thì.”

Shalltear như bị sét đánh, kêu lên một tiếng đáng thương, lại lùi về sau một bước nữa. Biểu hiện không còn lời nào để nói hiện lên trên mặt. Nhìn vẻ mặt đối phương, Aura lộ ra nụ cười đáng sợ.

“Thực ra thì hiện tại tôi khá hài lòng với bộ ngực của mình nha.”

Momonga tin tưởng những lời vừa rồi hoàn toàn phá nát sự bình tĩnh cuối cùng của Shalltear.

“Nhóc con, giờ hồi hận thì đã muộn rồi.”

Shalltear tháo đôi bao tay, một làn sương màu đen nhẹ nhàng toát ra từ bàn tay nhỏ. Aura không hề bối rối, cầm cây roi của mình sẵn sàng nghênh chiến. Mare nấp sau lưng Momonga, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Quang cảnh trước mắt đã xảy ra không biết bao nhiêu lần trước đây, Momonga có chút chần chờ không biết có nên can thiệp vào chuyện này không.

Người thiết kế Shalltear- Pelucino và người thiết kế Aura- Simmering Teaport vốn là hai chị em, có đôi khi rất hòa thuận cũng có khi cãi nhau âm ỉ, giống như hiện tại vậy.

Momonga có chút hồi tưởng đến hình ảnh hai người bạn cũ của mình.

“Âm ỉ quá đấy.”

Đang lúc Momonga chìm trong dòng hồi tưởng, một thanh âm kì quái vang lên, cái âm thanh này không thuộc về nhân loại. Hai con bé đang sát khí xung thiên nghe thấy âm thanh này, liền lập tức im ắng lại, đảo mắt nhìn khắp nơi tìm nơi phát ra cái âm thanh kia.

Ở nơi phát ra âm thanh ấy, không biết từ lúc nào tồn tại một vật có hình thù kỳ quái đang phát ra hàn khí dày đặc.

Cao tới 2.5 mét, thân hình khổng lồ đứng vững vàng trên hai chân, thoạt nhìn giống như một con côn trùng cực lớn. Nếu trên thế giới có con quỷ nào đủ quyền năng đem bộ ngựa và kiến dung hợp lại, sau đó tăng kích thước của nó lên, hẳn là cái hình dạng này. Một cái đuôi dài gấp đôi chiều cao, cơ thể được bao phủ bởi những mũi băng cực kì lợi hại và quái hàm mạnh mẽ có thể dễ dàng cắn đứt tay một người bình thường.

Hai tay cầm một chiếc kích bạc, và hai tay còn lại cầm một vũ khí màu đen, hơi cong ở phía trên đầu, nhìn giống như một thanh đại đao.

Khí lạnh kinh người tỏa ra xung quanh, bộ giáp bên ngoài được bao phủ bởi một màu lam nhạt. Bả vai và lưng gù lên trông giống như một núi băng nhỏ.

Hắn ta là thủ vệ tầng năm tại Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick – Ruler of Glaciers Cocytus.

Chiến kích trong tay gõ nhẹ xuống một cái, mặt đất xung quanh chậm rãi đông lại.

“Các. Người. Đã. Đi. Quá. Xa.”

“Tại con nhỏ này cố tình gây sự.”

“Chính người mới là kẻ gây sự trước.”

“Awawawa...”

Shalltear và Aura lại dùng ánh mắt tóe lửa nhìn nhau, Mare càng núp kỹ hơn ra phía sau lưng Momonga. Momonga cuối cùng không còn đủ kiên nhẫn, cảnh cáo hai người.

“Shalltear, Aura, đến đây thôi.”

Hai người giật mình, cùng lúc cúi đầu xuống, hướng về phía Momonga:

“Thật có lỗi thưa ngài!!”

Momonga gật đầu, chấp nhận lời xin lỗi, xoay người sang Cocytus mở miệng.

“Người đã tới, Cocytus.”

“Nhận. Được. Lệnh. Của. Ngài. Đương. Nhiên. Thần. Phải. Lập. Tức. Tiến. Đến.”

Làn sương màu trắng theo miệng của Cocytus bay ra ngoài, tiếp theo là âm thanh của hơi nước ngưng tụ trong không khí. Hơi lạnh kia, đủ khả năng chống lại ngọn lửa đến từ hỏa nguyên tố tinh linh khi nãy. Bất cứ sinh vật nào xung quanh hẳn sẽ phải chịu ảnh hưởng của hơi lạnh này, thậm chí thân thể sẽ bị tổn thương do giá rét gây ra. Tuy vậy Momonga lại không có bất cứ cảm giác nào. Nói chính xác thì bất cứ ai ở đây đều có kháng tính với băng, lửa, độc, hoặc ít nhất cũng có biện pháp tự bảo vệ mình.

“Gần đây không có bất cứ kẻ xâm nhập nào, có vẻ rất thoải mái phải không?”

“Chính. Xác. Là. Như. Vậy.”

Quai hàm của hắn phát ra tiếng “Kakaka” âm thanh giống như một con ong vàng đang đe dọa người khác, nhưng Momonga nghĩ là hắn đang cười đi.

“Nói. Như. Thế. Không. Có. Nghĩa. Là. Thần. Không. Có. Việc. Phải. Làm, Vi. Thế. Nên. Cũng. Không. Hẳn. Là. Thư. Giãn.”

“Có việc phải làm sao? Người có thể cho ta biết là cái gì không?”

“Vâng, Đó. Là. Rèn. Luyện. Điều. Đó. Luôn. Có. Ích. Trong. Mọi. Hoàn. Cảnh.”

Nhìn từ bên ngoài thì không thể nào biết được Cocytus này là một Warrior, nhưng từ thiết kế cho đến tính cách đều phù hợp với class này. Trong Nazarik, nếu căn cứ vào năng lực am hiểu vũ khí mà xếp hạng thì hẳn ta hoàn toàn có thể xếp số một.

“Tất cả cũng vì ta phải không, vất vả cho người rồi.”

“Được. Phục. Vụ. Cho. Chúa. Tể. Vĩ. Đại. Là. Vinh. Hạnh. Cao. Quý. Nhất. Của. Thần. A, Demiurge. Và. Albedo. Cũng. Tới. Rồi.”

Theo tầm mắt Cocytus nhìn lại, ở lối vào đấu trường, có thể nhìn thấy hai bóng người đang tiến tới. Đi phía trước là Albedo, phía sau là một người đàn ông giống như tiếp viên vậy. Tiến về phía Momonga một khoảng cách nhất định, Albedo khẽ cười, hướng tới Momonga cúi đầu thật sâu. Người đàn ông cũng tạo nhã hành lễ.

“Đã để mọi người đợi lâu, thật xin lỗi.”

Người đàn ông đáng người ước chừng 180cm, làn da ngăm đen, khuôn mặt mang theo phong cách phương đông rõ nét và mái tóc được chải chuốt rất gọn gàng.

Đôi mắt phía dưới chiếc kính nheo lại quá mức tạo cho người ta ảo giác rằng chúng không bao giờ mở ra. Hắn ta mặc trên người một bộ vest với chiếc cà vạt, nhìn qua trông giống một thương nhân hay một luật sư rất có danh tiếng.

Tuy vậy, người ta vẫn có thể nhận ra một mặt tà ác đang che giấu dưới hình dáng lịch sự. Phía sau lưng hắn ta là một chiếc đuôi dài màu bạc, bên ngoài được bao phủ bởi một lớp kim loại rắn chắc và đoạn cuối của nó là sáu chiếc gai nhọn sắc bén. Bên ngoài thân hình lịch sự kia là một quãng lửa đen đang không ngừng nhấp nháy. Người đàn ông này là ‘Creator of Blazing Inferno’ Demiurge, thủ vệ tầng thứ bảy tại Nazarik, tư lệnh đội quân ác quỷ bảo vệ của toàn bộ lăng mộ ngầm này.

“Xem ra tất cả đã đến đông đủ.”

“Momonga-sama, còn có hai người nữa chưa đến.”

Một giọng nói mạnh mẽ nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy mê muội truyền tới.

Trong lời nói của Demiurge có ẩn chứa một kỹ năng đặc thù [Thông trị chú ngữ]. Kỹ năng này có thể làm cho những kẻ yếu lập tức trở thành con rối trong tay Demiurge. Nhưng tại đây thì không có ai chịu ảnh hưởng của kỹ năng này, bởi vì yêu cầu để cái chú ngữ này có hiệu quả là đối phương phải thấp hơn người sở hữu 40 cấp, và đối với những người trong đấu trường lúc này thì cái kỹ năng này chỉ có tác dụng làm cho âm thanh của Demiurge dễ nghe hơn mà thôi.

“Không cần. Hai tên kia đều mang trong mình nhiệm vụ đặc biệt, do đó họ không nhất thiết phải tới nơi này.”

“Thì ra là như vậy.”

“...Đồng bạn của ta hình như cũng chưa tới.”

Nghe được câu nói này, Shalltear và Aura cùng lúc đông cứng lại, mà Albedo ở bên cạnh cũng có vẻ mặt tương tự.

“...Hắn không chỉ bảo vệ ta...Chúng ta cùng là thủ vệ a.”

“Vâng, vâng”

Shalltear lộ ra một nụ cười cứng ngắc, Aura cũng vậy, còn Albedo thì liên tục gật đầu tán thành.

“...Kyouhukou đúng không. Đúng vậy, tốt nhất là thông báo tới các thủ vệ ở các tầng. Như vậy đi, hãy bảo Akaira và Gelante thông báo cho những thủ vệ khu vực kia. Nhiệm vụ hiện nay sẽ được giao cho thủ vệ mỗi tầng đi.”

Tại Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick, thủ vệ bao gồm hai loại.

Loại thứ nhất chính là những người đang đứng trước mặt Momonga này- Thủ vệ chính của từng tầng. Ngoài ra còn một loại khác chuyên trách bảo vệ cho những khu vực đặc biệt của mỗi tầng- Thủ vệ khu vực. Đơn giản mà nói, những thủ vệ khu vực chịu sự quản lý của những thủ vệ chính, đồng thời số lượng của thủ vệ khu vực này cũng tương đối nhiều, nên cũng không phải là quá quan trọng. Trên cơ bản, tại Nazarick, nhắc đến thủ vệ, người ta thường nghĩ đến người bảo vệ chính của từng tầng.

Những thủ vệ nghe được mệnh lệnh của Momonga đều cúi đầu biểu hiện đã hiểu. Một lúc sau, Albedo ra lệnh.

“Nào, hãy thể hiện sự trung thành của mỗi người tới chúa tể vĩ đại của chúng ta.”

Tất cả thủ vệ đều gật đầu. Momonga chưa kịp nói gì thì mọi người đã xếp thành một hàng dọc, Albedo ở phía trước, những người khác ở phía sau. Trên mặt mỗi cá nhân đều mang một vẻ cung kính và nghiêm túc, không khí đùng giờ lúc này đã biến mất không còn dấu vết.

Shalltear là người đầu tiên bước về phía trước:

“Thủ vệ tầng thứ nhất, thứ hai và thứ ba Shalltear Bloodfallen. Theo lệnh của ngài.”

Cô nàng quỳ xuống, một tay đặt trước ngực, cung kính hành lễ. Tiếp sau Shalltear, Cocytus bước lên phía trước:

“Thủ. Vệ. Tầng. Năm. Cocytus. Theo. Lệnh. Của. Ngài.”

Cocytus cũng thực hiện lễ nghi giống như Shalltear. Kế tiếp chính là cặp sinh đôi hắc ám tinh linh.

“Thủ vệ tầng sáu, Aura Bella Fiora. Theo lệnh của ngài.”

“Cùng là thủ vệ tầng thứ sáu, Mare Bella Fiora. Theo lệnh của ngài.”

Vẫn là lễ nghi ấy, giống như Shalltear và Cocytus, Aura và Mare tuy có chút sai biệt trong bước đi, nhưng vị trí quỳ xuống xếp thành một hàng thẳng tắp cùng với hai người kia.

Demiurge ưu nhã bước lên phía trước.

“Thủ vệ tầng thứ tám, Demiurge. Theo lệnh của ngài.”

Cùng với âm thanh lạnh lẽo mà không mất đi vẻ ưu nhã, Demiurge quỳ xuống phía trước Momonga. Cuối cùng. Albedo trang trọng bước lên từng bước.

“Tổng quản các thủ vệ Albedo. Theo lệnh của ngài.”

Momonga khẽ cười với Albedo, người đang quỳ giống như những người khác. Albedo tiếp tục dùng giọng nói êm ái của mình, hướng tới Momonga nói:

“Ngoại trừ Thủ vệ tầng bốn Gargantua và thủ vệ tầng tám Victim, tất cả các thủ vệ đều đã tập hợp tại nơi này. Hãy ra lệnh cho chúng thần thừa chúa tể tối cao. Chúng thần sẽ đáp ứng bất kì thứ gì ngài mong muốn.”

Đối mặt với sáu thủ vệ đang bày tỏ lòng trung thành của mình, Momonga không biết phải nói như thế nào, cổ họng xương xẩu của cậu phát ra tiếng gì đó. Áp lực, đó là cảm giác lúc này của Momonga.

...Nên làm như thế nào đây?

Cảnh tượng này có lẽ chỉ có thể xảy ra một lần duy nhất trong đời Momonga. Đầu óc cậu hỗn loạn, vô số những ý nghĩ ủa đến, cậu không thể kiểm soát những kĩ năng của bản thân nữa, làm cho xung quanh người lúc thì có hào quang phát ra, khi thì tạo nên một mũi thương ánh sáng phía sau lưng.

Mất một lúc, Momonga mới cảm nhận được việc mất kiểm soát những kỹ năng này, nhưng cậu không thêm quan tâm về nó. Lúc này đây, đầu óc của Momonga đang lục tìm kí ức về những bộ phim, hay cảnh tượng nào đó trên TV, để tìm ra hành động sao cho phù hợp với hoàn cảnh này.

“Ngẩng đầu lên.”

Toàn bộ thủ vệ đồng loạt ngẩng đầu. Động tác rất đều nhau, làm cho Momonga có cảm giác những người này cùng nhau luyện tập nghi thức ấy trong một thời gian dài.

“Như vậy...Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã đến đây.”

“Xin đừng nói như vậy. Chúng thần đến đây, bởi vì chúng thần chính là những thuộc hạ trung thành của ngài. Đối với chúng thần, Momonga-sama chính là chúa tể.”

Những thủ vệ khác không có ý phản bác câu nói của Albedo. Thật không hổ là tổng quản của các thủ vệ.

Lấy vẻ mặt thanh niên nghiêm túc nhìn về phía Albedo, Momonga có cảm giác yết hầu nghẹn lại. Đó chính là áp lực dành cho một người lãnh đạo, một cảm giác khó chịu quần quấy người Momonga.

Không chỉ vậy, những mệnh lệnh của anh có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tương lai. Chính vì thế, Momonga có chút chần chờ.

Lãng mộ ngầm vĩ đại Nazarick có thể vì những mệnh lệnh của mình mà đi vào con đường hủy diệt - nỗi sợ hãi không tên đột nhiên xẹt qua tâm trí Momonga.

“...Momonga-sama, Ngài cảm thấy chần chờ là đương nhiên bởi vì trước mặt ngài, sức mạnh của chúng ta là quá nhỏ bé.”

Albedo mỉm cười tiếp tục nói bằng một giọng vô cùng cung kính:

“Chỉ cần Ngài ra lệnh, cho dù là nhiệm vụ bao nhiêu gian khổ, chúng thần- những thủ vệ sẽ nhất định dốc toàn lực hoàn thành, cho dù thịt nát xương tan cũng không hối tiếc. Chúng thần hướng tới bốn mươi một vị thần sáng tạo tối cao của Ainz Ooal Gown xin thề.”

“Xin thề.”

Cùng với âm thanh của Albedo, những thủ vệ khác cũng đồng thanh lên tiếng. Âm thanh tràn ngập sự kiên định và sức mạnh, thể hiện một lòng trung thành không bao giờ thay đổi, cho dù đối mặt với cái chết. Âm thanh này giống như một sự cười nhạo cho lòng nghi ngờ của Momonga.

Những lo lắng, ngờ vực của Momonga giờ đây đã được quét sạch, được thay thế bởi sự xúc động. Những NPC của Ainz Ooal Gown vẫn như vậy, vô cùng trung thành và cũng rất vĩ đại.

Quá khứ hoàng kim vẫn còn đó.

Những kết tinh tâm huyết của tất cả mọi người vẫn còn trong thế giới này.

Trong lòng Momonga đang vô cùng vui vẻ, nhưng bên ngoài không thể hiện bất cứ cảm xúc gì. Nếu ai để ý kỹ thì ánh đỏ trong hai hốc mắt xương xẩu lúc này đang sáng chói hơn bao giờ hết. Cảm giác bất an đã không còn tồn tại, Momonga với tư cách là lãnh đạo tối cao nói:

“Toàn bộ thủ vệ, các người là những người tuyệt vời nhất. Ta tin tưởng các người nhất định sẽ tuân theo mệnh lệnh của ta, hoàn thành những gì mà ta giao phó.”

“Có lẽ một số người sẽ không hiểu những gì ta sắp nói nhưng ta hi vọng các người sẽ lắng nghe. Trước mắt, Lãng mộ ngầm vĩ đại Nazarick vì một nguyên nhân nào đó đã bị di chuyển đến một địa điểm không xác định.”

Khuôn mặt những thủ vệ vẫn không có chút thay đổi.

“Tuy rằng nguyên nhân vẫn chưa được xác định, nhưng trước mắt Lãng mộ ngầm vĩ đại Nazarick nguyên bản được xây dựng trong một đầm lầy đã chuyển dời đến một thảo nguyên. Về chuyện này, có ai có biết bất kì manh mối nào không?”

Albedo nhìn về phía những thủ vệ khác, rồi trả lời:

“Không, thần xin lỗi, quả thực là không có bất cứ manh mối gì.”

“Như vậy, các tầng vẫn bình thường chứ. Không có tình huống nào lạ diễn ra sao?”

Nghe câu hỏi này, tất cả thủ vệ đều trả lời:

“Tầng thứ bảy không có chuyện gì.”

“Tầng thứ sáu cũng như vậy.”

“À, cũng như chị của thần nói.”

“Tầng. Thứ. Năm. Không. Xảy. Ra. Chuyện. Gì.”

“Tầng thứ nhất đến tầng thứ ba cũng không có bất cứ chuyện lạ nào.”

“Đại nhân Momonga, thần muốn đi điều tra tầng thứ tư và tầng thứ tám.”

“Chuyện này giao cho Albedo xử lý đi. Lưu ý tầng thứ tám, cẩn thận tình huống phát sinh không thể kiểm soát.”

Albedo cúi đầu hành lễ, Shalltear nói thêm:

“Vậy để thần kiểm tra mặt đất.”

“Không cần Sebastian đang kiểm tra rồi.”

Lúc đó Albedo cũng có mặt nên cô không có bất cứ biểu hiện nào, nhưng những thủ vệ khác đều lộ ra vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt.

Tại Nazarik, có bốn NPC được xem là mạnh nhất trong số tất cả NPC trong lăng mộ. Sử dụng vũ khí và sức tấn công mạnh nhất là Cocytus; phòng ngự mạnh nhất với bộ giáp nặng là Albedo; năng lực tổng hợp cao hơn cả hai người kia là Sebastian. Ngoài ra còn một người nữa.

Những thủ vệ lộ ra vẻ ngạc nhiên bởi vì một người bách chiến bách thắng, không gì cản nổi như Sebastian mà bị phái đi phụ trách nhiệm vụ cực kì đơn giản là trinh sát. Từ điều này có thể nhìn ra Momonga coi trọng việc này đến mức nào. Trong thoáng chốc, trong lòng mọi người đều cảm giác được nguy cơ mãnh liệt.

“À, cũng đến giờ rồi...”

Lúc này, ánh mắt Momonga nhìn về phía một bóng dáng đang chậm rãi tiến đến - Sebastian. Ngài quản gia tiến đến trước mặt Momonga, chậm rãi quỳ xuống hành lễ:

“Momonga-sama, thật có lỗi vì đã đến chậm.”

“Không sao, báo cáo một chút về tình hình xung quanh đi.”

Sebastian ngẩng đầu, nhìn thoáng qua những thủ vệ xung quanh một chút rồi nói:

“...Tình huống khá khẩn cấp, đương nhiên cũng nên để các thủ vệ biết một chút.”

“Đúng vậy. Hiện tại xung quanh chúng ta là một thảo nguyên rộng lớn. Ngoại trừ Nazarik, không tồn tại bất kì kiến trúc nào khác. Mặc dù có tồn tại một vài tiểu sinh vật nhưng không phát hiện sinh vật hình người hay loại sinh vật cỡ lớn nào hết.”

“Tiểu động vật cũng thuộc loại quái vật sao?”

“Không, chúng không hề có năng lực chiến đấu.”

“...Vậy à. Người nói thảo nguyên, hẳn là loại cỏ thông thường, không phải loại cỏ hình thành do băng tuyết, hay loại cỏ đặc biệt nào khác chứ?”

“Không, hoàn toàn là loại cỏ thông thường, không có cái gì đặc biệt cả.”

“Cũng không có thấy kiến trúc trên không nào sao?”

“Đúng vậy, không nhìn thấy. Cho dù là bầu trời hay mặt đất, hoàn toàn không có bóng dáng của con người.”

“Như vậy...một bầu trời sao tinh khiết...Vất vả cho người rồi, Sebastian”

Momonga lên tiếng khen ngợi Sebastian một chút. Anh có hơi chút thất vọng khi không nhận được thêm bất kì thông tin hữu ích nào.

Tuy vậy, bây giờ đã có thể xác nhận thể giới này không phải là thể giới game Yggdrasil nữa. Tuy rằng vẫn còn chút nghi ngờ khi bản thân vẫn sử dụng được ma pháp và trang bị của thể giới Yggdrasil nhưng cậu giữ chúng ở trong lòng.

Không biết tại sao Lăng mộ lại di chuyển đến chỗ này, nhưng việc cần làm hiện tại là tăng cường phòng thủ cho Nazarik. Nơi này nói không chừng là lãnh địa của một loài nào đó, chính mình vô duyên vô cớ chạy đến, không chừng sẽ bị an ủi một trận te tua. Không, nếu chỉ ăn ủi không thôi thì còn may mắn chán.

“Hãy tăng cường cảnh giác tại các tầng, chúng ta không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, vì thế không được khinh thường mà buông lỏng. Nếu có kẻ xâm lược, không cần thiết thì không nên hạ sát thủ, tốt nhất là bắt sống đối phương. Bắt sống cũng cố gắng không tổn thương đến bọn họ. Dưới loại tình huống không rõ ràng này, phiền toái mọi người phải làm như vậy.”

Tất cả thủ vệ đều cúi đầu, biểu thị nhận mệnh lệnh.

“Kế tiếp ta cần biết hệ thống tổ chức tại nơi này. Albedo, phương thức giao tiếp giữa các thủ vệ là như thế nào.”

Trong Yggdrasil, những thủ vệ chỉ đơn thuần là NPC, hoạt động theo những gì được thiết kế sẵn. Họ không có bất cứ khả năng trao đổi bất cứ thông tin gì với nhau.

“Công việc tại mỗi tầng do thủ vệ tự phán đoán, tuy nhiên Demiurge quản lý tất cả cho nên mọi người thường xuyên trao đổi thông tin với anh ta.”

Momonga có chút kinh ngạc, nhưng cũng khá hài lòng.

“Chuyện này rất tốt, phụ trách phòng thủ Nazarik là Demiurge, tổng quản thủ vệ là Albedo. Hai người các người phụ trách hoàn thiện hệ thống quản lý tại nơi này đi.”

“Đã rõ. Kế hoạch này có bao gồm ba tầng tám, chín, mười không ạ.”

“Tầng tám có Victim nên không thành vấn đề. Không, tầng tám tạo thành khu vực cấm đi. Mệnh lệnh vừa rồi cho Albedo cũng hủy bỏ. Phải có sự cho phép của ta mới được tiến vào tầng tám. Đồng thời đem phong ấn giải trừ, tầng bảy và tầng chín có thể trực tiếp tiến vào. Sau đó, kế hoạch có thể bao hàm tầng chín và tầng mười.”

“Phải làm như vậy sao?”

Albedo có chút kinh ngạc, ở phía sau, Demiurge cũng tròn tròn hai mắt, biểu hiện cảm xúc hiện tại trong lòng anh ta.

“Nhất định phải để cho những tôi tớ kia tiến vào khu vực linh thiêng của những Đấng sáng tạo sao thưa Ngài? Cần thiết phải làm đến tình trạng này sao?”

Cái gọi là tôi tớ không phải là những NPC do các thành viên Ainz Ooal Gown thiết kế, mà là những NPC do trò chơi tạo ra.

Nghĩ lại một chút, trừ bỏ một số ngoại lệ thì tầng chín và tầng mười quả thật không có tôi tớ nào.

Momonga im lặng.

Albedo cho rằng nơi đó rất linh thiêng những trên thực tế thì không phải vậy.

Tầng chín không có bất cứ quái vật nào bởi vì nếu như tám tầng trên được bảo vệ bởi những NPC cực mạnh mà còn bị đánh bại thì phần thắng của Ainz Ooal Gown là rất thấp, chẳng thà làm kẻ xấu, quyết chiến với kẻ thù trong Throne Room.

“...Không thành vấn đề. Bởi vì tình hình khẩn cấp, hãy tăng số lượng người phòng thủ lên.”

“Đã rõ. Thần sẽ lựa chọn những chiến binh tinh nhuệ nhất.”

Momonga gật đầu, hướng về phía cặp song sinh nói:

“Aura, Mare, các ngươi có thể che giấu Lăng mộ ngầm vĩ đại Nazarick được chứ. Sử dụng ảo thuật không ổn lắm, chỉ nghĩ đến phí tổn duy trì thôi mà đã đau đầu rồi.”

Aura và Mare nhìn nhau, bắt đầu tự hỏi. Một lát sau, Mare mới mở miệng:

“Lợi dụng ma thuật có chút khó khăn. Nếu muốn che giấu toàn bộ kể cả phía trên mặt đất...Tuy vậy, có thể sử dụng những bức tường đất bao trùm bên ngoài, sau đó trồng thêm một số thực vật che giấu bên trong.”

“Người muốn dùng những bùn đất dơ bẩn kia che lấp bức tường vĩ đại của Nazarik ư?”

Albedo ở phía trước Mare lên tiếng, giọng nói ngọt ngào nhưng âm điệu mang theo vẻ giận dữ thấy rõ.

Mare bả vai run lên một cái, xung quanh không ai lên tiếng, nhưng mọi người đều có xu hướng đồng ý với ý kiến của Albedo.

Nhưng đối với Momonga mà nói, sự việc cũng không quan trọng đến vậy.

“Albedo, không cần xen vào, ta và Mare đang nói chuyện.”

Thanh âm trầm thấp đến nỗi ngay chính Momonga cũng ngạc nhiên.

“A, thần xin lỗi, Momonga-sama.”

Đầu Albedo cúi thấp xuống, vẻ mặt cứng lại vì sợ hãi. Những thủ vệ khác và Sebastian khuôn mặt cũng cứng lại, có lẽ họ cho rằng câu nói này cũng trách cứ bọn hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt của những thủ vệ, Momonga có chút hối hận vì câu nói vừa rồi của mình, nhưng cậu vẫn tiếp tục hỏi:

“Có thể dùng tường đất để che giấu sao?”

“Vâng, vâng...nếu Momonga-sama cho phép...Nhưng mà...”

“Tuy nhiên, nếu nhìn từ một khoảng cách nhất định thì sẽ phát hiện mặt đất không được tự nhiên. Sebastian, ở gần đây có đồi nay gò đất nào không?”

“Không có. Xung quanh nơi này hoàn toàn là một đồng cỏ mênh mông. Tuy nhiên nơi này cũng có ban đêm nên buổi tối có thể lừa gạt con mắt người khác.”

“Như vậy...Nếu muốn che giấu vách tường thì ý tưởng của Mare là biện pháp tốt nhất. Như vậy đi, có thể tạo thêm các gò đất xung quanh để ngụy trang.”

“Như vậy hẳn là có thể che giấu.”

“Tốt lắm. Nhiệm vụ này giao cho Aura và Mare. Trong lúc làm nhiệm vụ, có thể đến các tầng để lấy vật phẩm cần thiết. Còn phía trên không, có thể sử dụng ảo thuật để che giấu tai mắt của người bên ngoài.”

“Đã, đã rõ.”

Tạm thời chỉ nghĩ được như vậy. Có thể còn nhiều chuyện khác, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi xử lý sau. Bởi vì từ lúc phát sinh hiện tượng lạ đến giờ cũng chỉ mới vài giờ trôi qua.

“Được rồi, mọi người có thể giải tán. Nghỉ ngơi đầy đủ rồi bắt đầu hành động. Bởi vì còn rất nhiều chỗ không rõ ràng, do đó không nên cố gắng quá mức cần thiết.”

Tất cả cúi đầu nhận lệnh.

“Cuối cùng, ta muốn hỏi các người. Đầu tiên Shalltear, người thấy ta như thế nào?”

“Kết tinh của sự xinh đẹp. Là người đẹp nhất thế giới này. Ngay đến viên bảo thạch mỹ lệ nhất cũng không thể so sánh với ngài.”

Shalltear trả lời không cần suy nghĩ. Có thể thấy được câu trả lời này xuất phát từ nội tâm cô nàng.

“Cocytus?”

“Người. Mạnh. Nhất. Trong. Những .Người. Mạnh. Nhất. Chúa. Tể. Tối. Cao. Của. Lãng. Mộ. Ngầm. Vĩ. Đại. Nazarick”

“Aura?”

“Một chúa tể từ bi và nhân hậu.”

“Mare?”

“Ngài là người vô cùng tốt.”

“Demiurge?”

“Sức phán đoán nhanh nhạy, năng lực hành động vô cùng mạnh mẽ, có thể dùng từ “hoàn mỹ” để nói về ngài.”

“Sebastian?”

“Ngài chịu trách nhiệm với tất cả chúng ta. Tràn ngập lòng từ bi. Ngài chưa bao giờ rời bỏ chúng thần, luôn luôn kề vai sát cánh cùng chúng thần.”

“Cuối cùng, Albedo?”

“Là người thống trị tối cao, chủ nhân của toàn bộ chúng thần, và là người thần yêu nhất.”

“...Thì ra là như vậy. Ta đã hiểu tấm lòng của các người. Như vậy đi, vị trí mà những người bạn của ta từng phụ trách, bây giờ giao cho các người xử lý vậy. Sau này, xin hãy cố gắng.”

Nhìn những thủ vệ cúi đầu thật sâu, Momonga kích hoạt nhãn dịch chuyển và rời đi.

Khung cảnh xung quanh biến hóa, đấu trường nháy mắt biến thành những bức tường và những con golem. Nhìn khắp bốn phía xung quanh, xác nhận không có ai, Momonga thở một hơi dài.

“Mệt mỏi quá...”

Tuy rằng thân thể undead không bị ảnh hưởng bởi mệt mỏi, nhưng trách nhiệm trên vai làm cho anh mệt mỏi từ bên trong.

“...Bọn họ...Đối với ta đánh giá cao như vậy sao.”

Rõ ràng là không cùng một người. Khi nghe những thủ vệ đánh giá về bản thân, Momonga có chút muốn ngắt lời bọn họ. “Ha ha ha”, Momonga mỉm cười lắc đầu. Nhưng mà nhìn vẻ mặt của họ không giống như đang nói đùa.

Nói cách khác, những lời kia xuất phát từ nội tâm của họ.

Nếu như anh thể hiện không giống với những gì mong đợi, có lẽ sẽ làm cho bọn họ cảm thấy thất vọng đi. Nghĩ như vậy làm cho áp lực trong lòng Momonga càng lúc càng lớn. Không chỉ thế, còn một vấn đề khác tồn tại. Nghĩ đến đó, mặt Momonga trở nên vô cùng u ám. Mặc dù chỉ là một cái đầu lâu không có bất cứ cảm xúc nào nhưng nếu là khuôn mặt bình thường chắc chắn sẽ xuất hiện biến hóa như vậy.

“...Nên cư xử với Albedo thế nào đây? Thật sự là không còn mặt mũi nào gặp lại Tabula Smaragdina nữa...”

Bình luận

Báo cáo bình luận không phù hợp ở [đây](http://ln.hako.re/thao-luan/619-bao-cau-binh-luan) (<http://ln.hako.re/thao-luan/619-bao-cau-binh-luan>).

13 bình luận

Sắp xếp theo **Mới nhất**

Thêm bình luận...

Va Ho Ten

Ông thần giữ của Momonga 😂😂😂

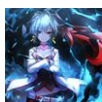
Thích · Phản hồi · 3 tuần

Yuuki Ken

Cảm ơn nhóm dịch .

Thích · Phản hồi · 14 tuần

Lelouch Ani

Còn 1 người còn mạnh hơn cả sebastian là ai vậy

Thích · Phản hồi · 1 · 19 tuần

Nguyễn Duy

Rubedo, em gái của Albedo, NPC mạnh nhất trong Nazarick.

Thích · Phản hồi · 19 tuần

Trần Quân

Hình như còn Aureole Omega

Thích · Phản hồi · 2 tuần

Hoàng Nguyễn

Có vài chỗ ad dịch kì ghê.

Thích · Phản hồi · 1 · 26 tuần

Thanh Tinh

Sebastian mạnh thế à không phải là thủ vệ hả, mạnh hơn cả Albedo và Cocytus luôn

Thích · Phản hồi · 1 · 27 tuần

Cục Đá Tiên Sinh

Được World Champion Touch-me tạo ra mà, hiển nhiên phải mạnh rồi.

Thích · Phản hồi · 2 · 20 tuần

Phùng Đại Nghĩa

Là quản gia tương đương thủ vệ, quản lí hầu gái tất cả các tầng mà

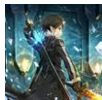
Thích · Phản hồi · 1 · 14 tuần

Bình Ông

Ngon.2

Thích · Phản hồi · 34 tuần

Lê Cường

Rất hay và đầy đủ , chi tiết hơn anime nhiều

Thích · Phản hồi · 1 · 36 tuần

Mink Phạm

trong LN hơi khác và đầy đủ hơn so vs Anime

Thích · Phản hồi · 1 · 1 năm

Cam Lê

LN vốn rất là chi tiết. Anime có thể nói là lược bỏ khoảng 50% chi tiết bên LN

Thích · Phản hồi · 50 tuần

Nguyễn Minh Quân

Cam Lê ... và manga lược KHOẢNG 80%

Thích · Phản hồi · 99 tuần

Thích · Phản hồi · 28 tuần

Lê Trường

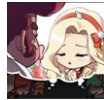
vcl vô hiệu hóa sát thương chuẩn

Thích · Phản hồi · 1 năm

Lê Trường

đọc bao nhiêu lần mới thấy cái năng lực cơ bản bá đạo này

Thích · Phản hồi · 1 năm

Lê Hoàng

có ai sửa lại ln không vậy, đọc lung tung hết cả lên, phá quá 😞

Thích · Phản hồi · 1 · 1 năm

Hoàng Nguyễn

Mình cũng thấy vậy 👍

Thích · Phản hồi · 26 tuần

Tải thêm 3 bình luận

[Plugin bình luận trên Facebook](#)